

ဆွေမြင့်

ပစ်ကင်းထဲကချစ်တဲ့သူ

စနေနေ့ ညနေစောင်း

ကား၏ အမျိုးအစားက တံခါးလေးဖက်တပ် စကိုဒါ။

ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှချေပြီ။ ကားနောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးတွင် ရွံ့တို့ဖြင့် ပေကျံနေသည် ။

ကား၏ စတီယာရင်ပေါ်တွင် လက်တင်လျက် ထိုင်နေသူမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်။

သူ၏ အသားအရေမှာ နီစပ်စပ်နှင့် နေလောင်ထားသည့်နှယ်...။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသည် က.. အညိုရောင် သားရေဂျာကင်၊ တက်ထရွန် ရုပ်ဖြူ၊ ကာကီရောင် ဂါဘဒင်း ဘောင်းဘီရှည်၊ ခွာမြင့် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်၊ ပြီး.. လည်ပင်းတွင် ပဝါဖြူညစ်ထေးထေးကို အစွန်းနှစ်ဖက် ယုန်နားရွက်သဏ္ဌာန်ပေါ်အောင် ချုပ်ထားလိုက်သေး။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသူမှာ အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်မွေးကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ဝတ်ထားသည် က သားရေဂျာကင်အနက်၊ ဂျာကင်၏ ညာဘက်လက်မောင်းတစ်လျှောက် အလျားလိုက် ပြနေသည် မှာ တစ်ပေမပြည့်တပြည့်၊ အစိမ်းပုပ်ရောင် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ပျော့၏ နှုတ်ခမ်းသားတို့ သည် ထိုသူ၏ မျက်လုံးများ ပေါ်သို့ပင် ဖုံးအုပ်လုနီးပါး။

တတိယလူသည် ကားနောက်ခန်း၌ ဒေါင့်ကပ်၍ ထိုင်နေသည် ။

ထိုသူသည် ကားရှေ့ခန်းရှိ လူနှစ်ဦးနှင့်စာသော်
အသက်အရွယ်အားဖြင့် အတော်ပင် ငယ်ပုံရသည်။ သူ၏ ဆံပင်တို့ သ
ည် ရှည်လျားသိပ်သည်း ထူထပ်လှချေသည်။ နားရွက်များကိုပင် ဖုံးအုပ်
နေလေပြီ။ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ပင် ကွေ့ဝိုက် ရစ်ဝဲနေလေပြီ။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တောက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မီးခိုး
ရောင် ဖော့အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို ကော်လာထောင်လျက် ဝတ်ဆင်ထားသ
ည်။

သူတို့ သုံးဦးစလုံး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်တို့ မှာ
ခြားနားနေကြသော်လည်း သူတို့ ၏ မျက်လုံးသုံးစုံ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုမှာ
တစ်ထပ်တည်း တူညီကြပေသည်။

သူတို့ သည် လက်ျာဘက် မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အဦတစ်ခုဆီ
သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအဆောက်အဦ၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိသည်။ "

ဇောတိက စိန်ရွှေရတနာတိုက်" ဟု ထင်ရှားစွာ ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။

စတီယာရင်နောက်ဝယ် ထိုင်နေသူသည် သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို
ငဲ့ကြည့်ရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

"ဆိုင်ပိတ်ဖို့ အချိန်ကျပြီဟေ့၊ အားလုံးအသင့်ပြင်ကြတော့.."

သူ့ဘေးမှ ဂျာကင်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူက ဦးခေါင်းကို
တစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။ ပြီး.. စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံပြောင်းသည့်အနေ
နှင့် ကားတံခါးပေါင်ကို လက်ဆစ်များ ဖြင့် ဂျပ်နံ တီးသံမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ
အောင် ခေါက်လေသည်။

နောက်ခန်းမှ လူရွယ်သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းကို ရှေ့သို့ ကို

င်းညွတ်ကာ...

"အစ်ကိုဘခက်က ဆိုင်ထဲဝင်ချိန်မှာ ကျွန်တော်က အပြင်ကနေ စောင့်၊ ကိုဝင်းမော်က ကားကို အဆင်သင့် ထွက်နိုင်အောင် ဂီယာထိုးထား၊ အစီအစဉ်က ဒီအတိုင်းမို့လား.. ဟင်"

သူသည် အသံကိုထိန်း၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့အသံက သိသိသာသာကြီး တုန်ရီနေပါ၏။

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ထွန်းထွန်းရာ၊ ကဲ.. လုပ်ငန်း စပြီဟေ့..."

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စတီယာရင်နောက်မှ ဘခက်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ပြီး.. ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်တည်လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယာဉ်အသွားအလာနှင့် လူသွား လူလာတို့ က အတော်ကျဲနေပေပြီ။

သူတို့ သုံးဦးနှင့် ဟောင်းနွမ်းပေကျနေသော ကားတစ်စီးကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အမှတ်ထင်ထင် ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုဖော်မရကြ။ ။

ကားကို စက်နှိုး၍ အသင့်စောင့်နေရမည့် ဝင်းမော်သည် စတီယာရင်နောက်သို့ နေရာပြောင်းရွှေ့ယူလိုက်သည်။ ။ ပြီး.. ကားသော့ကိုဖွင့်ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။

ကားစက်သံသည် ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ။

နေ့နှင့်အချိန်ကို အတိအကျဖော်ပြရသော်.. ငါးနာရီ ထိုးရန် တစ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့သော စနေနေ့ညနေစောင်းဖြစ်ပါ၏။

ဘခက်သည် ကားနောက်ခန်းရှိ ထွန်းထွန်းအား ဦးခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ပြီး.. ပြားချပ်နေသော အညိုရောင်လက်ဆွဲ သား ရေအိတ်ကြီးကိုဆွဲကာ စိန်ရွှေရတနာတိုက်၏ တံခါးမကြီးဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်သွား၏။

မှန်တံခါးရွက်ကြီးရှေ့တွင် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ ။ သူ၏ လက်ဝဲလက်ဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်ကာ အတွင်းသို့ ဦးခေါင်းငဲ့၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ...

သူတို့ သုံးဦးအနက် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ထွန်းထွန်းသည် ကားတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် စိန်ရွှေရတနာတိုက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ ။

တကယ်တမ်းအားဖြင့် ထွန်းထွန်း၏ လှုပ်ရှားပြုမူပုံမှာ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို မည်သို့မျှ ဖုံးကွယ်၍ မရ။

သူသည် ဘခက်၏ ညီအရင်းဖြစ်သော်လည်း ဘခက်နည်းတူ တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ ဤအကြိမ်သည် သူ့အဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်နေသောကြောင့် အတွေ့အကြုံအားဖြင့် ဝါမရင့်သေးဟု ဆိုရပေမည်။

သူ့နာမည် အပြည့်အစုံမှာ ထွန်းထွန်းဦးဖြစ်သော်လည်း သူ့ဆက်ဆံမှုနယ်ပယ်ရှိ အသိုင်းအဝိုင်းတို့ က သူ့အား ထွန်းထွန်းဟု သာ ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ ။

ထွန်းထွန်းသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိန်ရွှေရတနာတိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလျက် ရှိသည်။ ။

ထိုအချိန်ဝယ်.. ဘခက်သည် ပကတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မှန်တံခါး၏

အတွင်းဘက်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ထွန်းထွန်းနည်းတူ စိတ်လှုပ်ရှားနေသူတစ်ဦးမှာ ဝင်းမော်ဖြစ်သည်။

။

သူသည် ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်နိုင်ရန် ‘အသင့်’ အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသူဖြစ်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ရင်တွင်းမှ ပျာယာခတ်နေမှုကို အတိုင်းသား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဝင်းမော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်တွင်းရှိ ဒူးယားအစီခံတပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တုန်ရီသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် နှိုက်ယူကာ ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည်။ မီးညှိရာတွင် တော်တော်နှင့် မီးမစွဲ။

ထို့ကြောင့်.. စီးကရက်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်တော့မှ ပင် အစီခံဘက်မှ မီးညှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သတိပြုမိလေတော့သည်။

ထိုအခါ.. သူသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှ စီးကရက်ကို ဖြုတ်ကာ ကားပြတင်းမှ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီး.. ထွန်းထွန်းအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လေသည်။

ထွန်းထွန်းသည် လက်ထဲရှိ စီးကရက်ကို သဲသဲမဲမဲ ဖွာလျက် ဝင်းမော်အား ပြန်လည်ကြည့်ရှုလိုက်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားရ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြုံးပြရန် ကြိုးစားကြသေးသော်လည်း အပြုံးအင်္ဂါရပ်တို့ ဖြင့် မပြည့်စုံကြ။ ပါးကြောများက တင်း၍ ခံနေလေသည်။

တကယ်တမ်းအားဖြင့် ဤအချိန်အခါသည် သူတို့ နှစ်ဦးအဖို့ ရယ်

လား ပြီးလား ပြုရမည့်အချိန်အခါ မဟုတ်ပါလေ။

ထွန်းထွန်းအနေနှင့် လောလောဆယ်အားဖြင့် စီးကရက်ဖွာသည် မှာ ပင် ခါတိုင်းလို အရသာမတွေ့၊ လေးလေးပင်ပင် မရှိ၊ အာသာမပြေ။
ထို့ကြောင့်.. သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ရှူးဖိနပ်
ထိပ်ဦးချွန်ဖြင့် နင်းချေ လိုက်လေသည်။ ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘခက် ပင်သွားသည် မှာ တစ်မိနစ်.. နှစ်မိနစ်.. သုံးမိနစ်။

မှန်တံခါးရွက်သည် အပြင်သို့ ထွန်းကန်ပွင့်လာသည် ။ ဟော.. ဘခက် ပြေးထွက်လာပါပကော...။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဘခက်က အပြေးအရှိန်ကို လျှော့ကာ
ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သွက်သွက်လျှောက်သည် ။ စောစောက ပြားချပ်နေ
သော အညိုရောင်သားရေအိတ်သည် ဖောင်းကားနေလေပြီ။

ဘခက်သည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေသော ထွန်းထွန်း
အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"လာဟေ့.. ထွန်းထွန်း"

ထွန်းထွန်းသည် ထိုအခါကျမှ ပင် ဘခက်ထံသို့ အပြေးလာသည် ။

"မပြေးနဲ့ လေ.. ခပ်သွက်သွက်သာလျှောက်"

ဘခက်သည် လေသံဖြင့် ထွန်းထွန်းကြားသာရုံမျှ သတိပေးလေသည် ။

ထွန်းထွန်းနှင့် ဘခက်တို့ နှစ်ဦးအနက် ကားပေါ်သို့ အရင်ရောက်နှင့်
သူမှာ ဘခက်ပင် ဖြစ်သည် ။ သူ့နောက်မှ ထွန်းထွန်းက ခြေလှမ်းကျဲဖြင့်

လိုက်လာသည် ။

ထိုအချိန်တွင် .. စိန်ရွှေရတနာတိုက်၏ တံခါးပေါက်သို့ မီးခိုးရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ပေါ်လာ သည် ။ သူ့ဆံပင်များက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေချေပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ပါသည် ။

ထိုသူက ထွန်းထွန်းထံသို့ ချိန်၍ မောင်းကို ညှစ်ဆွဲသည် ။ သုံးကြိမ် တိတိ။

မြည်ဟိန်းသွားသော သေနတ်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသည် ။ ထိုသူသည် သေနတ်မောင်းကို ထပ်မံညှစ်ဆွဲ၍ မရတော့သောအခါတွင် "ဓားပြဖျို့.. ဓားပြ.. ဓားပြ" ဟု စူးစူးဝါးဝါး အော်ချလိုက်တော့သည် ။

ထွန်းထွန်းသည် ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးဖြင့် လဲကျလုနီးပါးဖြစ်သွားရသည် ။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ထိန်းမတ်ကာ ကားတွင်းသို့ ဒရောသောပါးဝင် လိုက်သည် ။

စကိုဒါကားသည် ထိုနေရာမှ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားလေ တော့သည် ။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ အချက်ပြမီးနီနှင့်တိုးနေလေ သည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ ကားသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း "ယမုံနာ" ဘက်သို့ ဆက်လက်မောင်းခဲ့လေသည် ။

"မြန်မြန်မောင်းလေကွာ၊ ဒါထက် ပိုပြီး မမြန်နိုင်တော့ဘူးလား"

ဘခက်က အားမလိုအားမရဖြင့် ငေါက်လိုက်သည် ။

"ရပါတယ်ဆရာ.. ရပါတယ်"

ဝင်းမော်က လီဗာကို တဆုံးဖိနင်းချသည် ။ ကားသည် အသွားအလာ ရှင်းသော ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေလေသည် ။ စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထိန်းသိမ်းနေသော ဝင်းမော်၏ လက်ဖဝါးတွင် ချွေးစီးတို့ က စိမ့်ထွက်နေပါ၏။

ဘခက်သည် ကာနောက်ခန်းရှိ ထွန်းထွန်းအား လှည့်ကြည့်သည် ။

"ထွန်းထွန်း.. ဘာမှ မဖြစ်ဖူးမို့လား"

"ကျ... ကျနော့.. ပေါင်ကို.. ထိသွားတယ်အစ်ကို၊ ဟော့ဒီ.. အပေါ်နားမှာ .. သိပ်.. သိပ်နာနေတယ်"

ထွန်းထွန်းက မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့ရင်း ညည်းတွားနေသည် ။

ဘခက်၏ ရင်တွင်း၌ ကျင်..ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူသည် ကားမောင်းနေသော ဝင်းမော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"မြို့ပြင်ရောက်ခါနီးပြီ၊ ဘယ်လိုဆက်မောင်းရမယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်မိတယ်မို့လား.. ဝင်းမော်"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါထက် ထွန်းထွန်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခုခေါ်သွားရင် မဟုတ်ဘူး လား၊ မြို့ပြင်ရောက်ရင်..."

"တော်စမ်းကွာ"

ဘခက်က ဝင်းမော်၏ စကားကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည် ။

"မင်းဟာမင်း မောင်းမှာ သာ မောင်းစမ်း၊ ထွန်းထွန်းအတွက် ပူစရာရှိရင် ငါပူမယ်.. နားလည်လား"

"ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဒါထက်.. ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို လိုက်လာခဲ့

ကားတစ်စီးတလေများ တွေ့မိသေးသလား ဆရာ"

ကားရှေ့ခန်းတွင် နောက်ကြည့်မှန် လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် ဝင်းမော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘခက်က အတန်ကြာအောင် နောက်သို့ လှမ်း ကြည့်သည်။ ။

"အခုအချိန်အထိတော့ ဒို့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ ကားဆိုလို့ အရိပ် အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးဘူး"

ဘခက်သည် ထွန်းထွန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အာရုံပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။ ။ ထွန်းထွန်းသည် တဟင်းဟင်းဖြင့် စုတ်သပ်ရင်း၊ ညည်းတွားရင်း ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာသည်။ ။

"ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ညီလေး"

ဘခက်၏ အသံက မချီတင်ကဲ ကရုဏာသံ ဖြစ်သည်။ ။

"နာတယ် အစ်ကို၊ သိပ်.. နာတယ်၊ သွေးတွေလဲ အရမ်းထွက်နေ..."

ထွန်းထွန်းသည် စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ရော့.. ဟောဒီပဝါနဲ့ တင်းတင်းစီးထားလိုက် ညီလေး"

ဘခက်သည် သူ့လည်ပင်းမှ ပဝါကိုဖြုတ်၍ လှမ်းပေးသည်။ ။ ထွန်းထွန်းက တင်းကျပ်စွာ စီးနှောင်ထားသည့်ကြားမှ ပင် ယိုစိမ့်စီးထွက်နေသော သွေးတို့ ကိုကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေရှာ၏။ ။

"ဘာမှ မပူပါနဲ့ ထွန်းထွန်းရာ၊ မကြာခင် ပျောက်သွားမှာ ပါ၊ ဒီဒဏ် ရာပျောက်ဖို့ အတွက် အစ်ကို လုံးဝ တာဝန်ယူပါ့မယ်"

ဘခက်က ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ ပြောသည်။ သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။ သူ့ညီငယ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို သိသိသာသာကြီး ခံစားနေရလေသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးကို ဝင်းမော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါတွင် ခက်ထန်မှု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

"မြန်မြန်မောင်းစမ်း.. ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ငါ ခဏခဏ ထပ်ပြီး သတိပေးနေရဦးမှာ လားကွ.. ဟင်၊ ဒီမှာ ဖြင့် သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးနေတယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း လေညှင်းခံ ထွက်လာတယ်များ မှတ်နေသလား.. ဟေ"

ဝင်းမော်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကျုံ့ကာ စတီယာရင်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေလေသည်။

ကားနှင့် ယမုံနာမြစ်သည် မျဉ်းပြိုင်ဖြစ်နေရာမှ မြစ်သည် တစ်ဖက်သို့ ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကားထဲတွင် ထွန်းထွန်း၏ စုတ်သပ်သံ၊ ညည်းညူသံနှင့် ကားစက်သံတို့ သည် ရောထွေးနေပါ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဘခက်၏ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်သံကိုလည်း ကြားရတတ်သေးသည်။

"ဒီတချို့ ဘယ်လောက်တောင် ပွဲခဲ့သလဲ ဆရာ"

"ငါက ရေတွက်ပြီး ယူလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါ့မလဲကွ"

ဘခက်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

"ခန့်မှန်းကြည့်လို့ များ ရမလားလို့ မေးတာပါ ဆရာ၊ ဒါထက် ရှေ့နားကျရင် ဘယ်ဘက်ကို ချိုးဝင်ရမယ်မို့လားဆရာ"

"အေး .. ဟုတ်တယ်"

ဝင်းမော်သည် ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ လမ်းမကြီး၏ ဘေးဘက်မှ လူသွားလမ်းသာသာရှိသော လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့မောင်းဝင်ခဲ့လေသည်။ ။

ကား၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဝယ် ကြခတ်ဝါးရုံအုပ်များ ၊ အလေ့ကျနွယ်ပင်တို့ နှင့် ချုံပုတ်များ သည် တိုး၍ မပေါက်နိုင်လောက်အောင် ပြွတ်သိပ်စုကြပ် ထူထပ်နေလေသည်။ ။

ဝင်းမော်သည် မညီညာသောလမ်းကို ကြိုးစား၍ ဂရုတစိုက် မောင်းနေရသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့။

*****

ဇောတိက စိန်ရွှေရတနာတိုက်ရှေ့ဝယ် လူများ စုရုံး စုရုံး ဖြစ်နေကြသည်။ ။

မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူကြီးက ရဲအရာရှိနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့ အား အချင်းဖြစ်ပွားပုံကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရှင်းပြနေသည်။ ။ ထိုလူကြီးသည် စိန်ရွှေရတနာတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးမြတ်ကျော် ဖြစ်သည်။ ။

ရဲအရာရှိ၏ ဘေးတွင် ကပ်လျက်သား ရပ်နေသူက မှုခင်းသတင်းထောက် မိုးဇော်။ သူသည် ဦးမြတ်ကျော်၏ ရှင်းပြချက်ကိုနားထောင်ရင်း သူ့လက်တွင်းရှိ မှတ်စုစာအုပ်ငယ်ကလေးထဲတွင် ရေးမှတ်နေသည်။ ။

ဤအချိန်တွင် ရဲအရာရှိ၏ အမိန့်အရ ရဲကားနှစ်စီးသည် လက်နက်
ကိုင်ရဲသားများကို တင်ဆောင်ကာ "ဂန့်ဂေါမြိုင်" မြို့ပြင်သို့ လိုက်သွားနှ
င့်ကြလေပြီ။ သူတို့ သည် ဦးမြတ်ကျော်၏ သတင်းပေးချက်ဖြင့် လူဆိုး
သုံးဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်အရလည်းကောင်း၊ ဘော်ဒီနောက်ပိုင်းတွင် ရွှံ့များ
ပေကျံနေသည့် စကိုဒါကားကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေနေကြပေတော့မည်
။

မူခင်းသတင်းထောက် မိုးဇော်သည် သတင်းယူရာ၌ တိကျသေချာ
သူဖြစ်သည် ။ ဦးမြတ်ကျော်၏ ပြောဆိုချက်ကို မရှင်းလျှင် ဝင်ရောက်
မေးမြန်းသည် ။ ဦးမြတ်ကျော်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ထပ်မံရှ
င်းပြသည် ။

"တစ်လလုံးလုံး ရောင်းရတဲ့ ငွေတွေနဲ့ အတူ စိန်ရွှေရတနာတွေအား
လုံး ပါသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆိုင်ပိတ်ခါနီးလို့ ပစ္စည်းတွေရော
ငွေတွေပါ ဆာလာအိတ်နဲ့ ထည့်အပြီးမှာ အဲဒီ အရပ်မြင့်မြင့်လူ ဝင်လာ
တော့တာပဲ။ သူဝတ်ထားတာက ဂျာကင်အညိုရောင်၊ လည်ပင်းမှာ လဲ
ပဝါတစ်ထည် စီးထားတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ တော့ သေနတ်တစ်လက်၊
အသင့်ပါတဲ့ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကြီးကို ကောင်တာပေါ်တင်လိုက်ပြီး..
"နောက်ထပ်ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်သေးရင် အဲဒီ ဆာလာအိတ်ကြီး
ကို ဟော့ဒီလက်ဆွဲအိတ်ထဲ အမြန်ဆုံးထည့်လိုက်စမ်း ကိုယ့်လူ" လို့ သူ
က ပြောသည် ။

"စကားပြောတဲ့ လေသံက ခပ်အက်အက်နဲ့ ၊ သွားချင်း စိပြီး ပြောတ
ယ်၊ အရောင်းစာရေးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်စလုံးကို သေနတ်နဲ့ ချိန်
ထားတယ်၊ သူ့ဟန်အမူအရာကလဲ တည်ငြိမ်ပြီး အင်မတန်ရက်စက်ကြ
မ်းကြုတ်တဲ့ ပုံ ပေါ်နေတယ်၊ မျက်လုံးကြည့်ပုံကလဲ အေးစက်စက် မာ

ကျောကျောနဲ့ ။

"သူပြောတဲ့ အတိုင်း ထည့်လို့ လဲပြီးရော "အဲဒီနေရာမှာ နံရံကို မျက်နှာနဲ့ ကပ်ထားလိုက်ကြ" ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှူရဲ၊ မလှုပ်မယှက်နေကြရတယ်။

"သူ.. မှန်တံခါးကိုတွန်းပြီး ထွက်သွားသံလဲ ကြားရော၊ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့် သေနတ်ကို ချက်ချင်း သတိရလာတယ်၊ ကျွန်တော့်စားပွဲကို အရောက်ပြေးပြီး အံ့ဆွဲထဲက သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီသေနတ်က ကျွန်တော် လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်တာပါ၊ တစ်ခါမှ လဲ မပစ်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စည်းစိမ်ကို ထိတော့ သိပ်ပြီး နှမြောလာတာနဲ့ သေနတ်ကိုဆွဲပြီး တံခါးပေါက်အထိ ပြေးသွားမိတယ်။

"ကျွန်တော် အပေါက်ဝ ရောက်တော့ စောစောက လူဟာ ကားပေါ်ရောက်နှင့်နေပြီ၊ သူ့နောက်က တစ်ကောင် ကားပေါ်မတက်ခင်မှာ ပစ်ထည့်လိုက်တော့တာပါပဲ၊ အဲဒီကောင်က သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရတယ် ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီကို ကော်လာထောင်ပြီး ဝတ်ထားတယ်၊ ကားပေါ်မှာ လဲ မောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါသေးတယ်၊ သူဝတ်ထားတာက ဂျာကင်အနက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်ပစ်တာ သုံးချက်တိတိပါ၊ ပထမတစ်ချက်ကတော့ ထိပုံမရဘူး၊ နောက်တစ်ချက်လဲ သိပ်မသေချာဘူး၊ တတိယအချက်ပစ်အပြီးမှာ သေနတ်မောင်းကိုဆွဲလို့ မရတော့ဘူး၊ ဂျမ်းဖြစ်သွားတယ်ထင်တာဘဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကားက မောင်းထွက်သွားပြီ၊ လမ်းဆုံရောက်တော့ အချက်ပြမီးတိုင်က မီးနီပြနေတယ်၊ သူတို့ ကားက ဘယ်ဘက်ကိုချိုးကွေ့သွားတာ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတော့တာပါဘဲ"

"ခင်ဗျားပစ်တာ.. ထိပုံရရဲ့ လား"

မိုးဇော်က ပင်ရောက်မေးမြန်းသည်။ ။

"သိပ်တော့ မသေချာဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့.. တတိယအချက် ပစ်လိုက်တုန်းကတော့ .. အဲဒီဒနဲဟာ.. ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်ကို သူ့ဘာသာတက်သွားတာဘဲ"

"ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ သေနတ်ကို ကြည့်ပရစေ"

ရဲအရာရှိ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဦးမြတ်ကျော်က သေနတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ ရဲအရာရှိသည် ကျည်အိမ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အားစိုက်လှည့်ကြည့်သည်။ လှည့်မရအောင် ကြပ်သတ်နေ၏။

"အား.. သံချေးတွေနဲ့ ယမ်းမှုန့်တွေရောပြီး ပိတ်ဆို့နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ .. ပေါက်ကွဲမထွက်တာ.. အင်မတန် ကံကောင်းတယ်"

"ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ လိုရမယ်ရဆိုပြီး လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်မယ့်သာ ကိုင်ရတာ၊ ဒီအရင်ကလဲ တစ်ခါမှ ပစ်မကြည့်ဘူးပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားတာဘဲ"

ရဲအရာရှိသည် ဦးမြတ်ကျော်အား သေနတ်ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျာသေနတ်ကို အစိတ်အပိုင်းအားလုံးဖြုတ်ပြီး သေသေချာချာ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ နို့မို့ရင်.. ခင်ဗျာကို အန္တရာယ်ပြုမှာ သေချာတယ်၊ ဒါနဲ့ .. လူဆိုးတွေလက်ထဲကို တန်ဖိုးဘယ်လောက်ပါသွားသလဲ"

"နှစ်သိန်းခွဲလောက်ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာတောင် မစစ်ရသေးပါဘူး"

စိန်ရွှေရတနာတိုက်ထဲတွင် .. ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သည် သဲလွန်စ ရှာဖွေခြင်း၊ လက်ပုံစံယူခြင်း၊ ဆေးမှုန့်ဖြူး၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းတို့ ကို ပြု လုပ်နေကြသည်။ ။

ရဲကြပ်တစ်ဦးသည် ရဲအရာရှိ၏ ရှေ့တွင် အလေးပြုကာ ရပ်တည် လာလေသည်။ ။

"ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ကျပျောက်တာကမှ ရှာရလွယ်လိမ့်ဦးမယ် ဆ ရာရေ့"

"လူဆိုးက.. လက်အိတ်များ ဝတ်ထားသလား ဦးမြတ်ကျော်"

"မဝတ်ထားပါဘူး ဒါကိုတော့.. ကျိန်းသေပြောနိုင်ပါတယ်"

"နောက်ပြီး.. လူဆိုးတွေရဲ့ ကားနံပါတ်ရော မှတ်မိလိုက်သေးသ လား"

ဦးမြတ်ကျော်က ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းပြသည်။ ။

ကားနောက်ပိုင်းမှာ က.. ရွံ့တွေပေကျံနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ နံပါ တ်ကို သတိထားပြီးကြည့်လိုက်ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ စိတ်ကလဲ.. သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေရတယ်မို့လား.. ဒီတော့"

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးမြတ်ကျော် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံ စားနေရတယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်" ရဲအရာရှိသ ည် ရဲကြပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။

"မှန်တံခါးပေါ်မှာ သေသေချာချာရှာကြည့်ရင် လက်ပုံစံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ခုရှိတာက သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ပွတ်တိုက်မိလို့ ပျက် သွားရင်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့၊ အော်.. ဒါနဲ့ ကောင်တာပေါ်မှာ လဲ ရှာကြည့်အုံးဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာ"

ရဲတပ်ကြပ်သည် ရဲအရာရှိအား အလေးပြု၍ စိန်ရွှေရတနာတိုက်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ စိန်ရွှေရတနာတိုက်ဖွင့်လာတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီဗျာ၊ ဒါ.. ပထမဆုံးအကြိမ် ခံလိုက်ရတာပါ၊ ဒီတော့.. ကျွန်တော်တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်"

ဦးမြတ်ကျော်သည် မိုးဇော်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီလူဆိုးရယ်၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေရယ် ပြန်ရအောင် သတင်းပေးနိုင်ရင် ဆုငွေအဖြစ် ငါးရာခိုင်နှုန်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ခင်ဗျားတို့ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒါကို.. ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာများ ရှိမလား.. ခင်ဗျာ"

ရဲအရာရှိက ဦးမြတ်ကျော်အား ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါပြသည်။ ။

"မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး၊ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ဆုငွေလိုချင်လို့ ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကူညီသတင်းပေးတာကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံပါတယ်၊ ရဲနဲ့ ပြည်သူ အတူလက်တွဲပြီး စုပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရင်း ပိုပြီး အောင်မြင်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ပါတယ်.."

*****

အင်္ဂါနေ့ ညဦးပိုင်း

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် ‘နန်းယဉ်ဦးကဖီး’ ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ၊
မိုးကာအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် တင် လိုက်လေသည် ၊
ပြီး... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ဖြေလျော့မှီထိုင်လိုက်
သည် ။

သူ့ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက လာရပ်သည် ၊
ဒေါက်တာကျော်ဇင်က မော့ကြည့်လိုက်သည် ၊ သူ့မျက်လုံးအစုံက ပင်ပ
န်းနွမ်းနယ်မှုကို အထင်းသားဖော်ပြနေသည် ။

"ကော်ဖီကျကျတစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ ဥမ္မာ"

ဥမ္မာသည် သွေးသားတက်စအရွယ် ဖြစ်သည် ၊ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
ရှိ အသားစိုင့်များ သည် တစ်တစ်ရစ်ရစ်၊ တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် ဆူဖြိုး
နေလေသည် ။

သူမသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဒေါက်
တာ ကျော်ဇင်၏ ရှေ့တွင် လာချပေးသည် ။

"ဒေါက်တာ့ကြည့်ရတာ.. သိပ်ကိုပင်ပန်းနေတယ်ထင်တယ်"

"အင်းပေါ့.. တစ်ညနေလုံး လာလိုက်တဲ့ လူနာတွေကလဲ နည်းမှ .. မ
နည်းဘဲ၊ ဒါတောင်မှ အစာစားဖို့ မနည်းအချိန်ယူပြီး ထွက်လာရတာ"

"ငွေတွေတော့.. ထားစရာနေရာတောင် ရှိပါဦးမလား ဒေါက်တာ"

"ဒါကတော့.. ဥမ္မာ့အထင်ကိုး၊ တကယ်တော့"

"အလကားနောက်တာပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒေါက်တာဟာ တကယ့် စေတနာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အပြင် ဆေးဝါးကလဲလိုက်လွန်းလို့ နာမည်ကြီးနေတယ်၊ ဂန့်ဂေါမြိုင်မြို့မှာ ဆိုရင် ဒေါက်တာ့သတင်းဟာ အင်မတန်မွှေးနေတာပါ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ငွေကြေးပမာနမထားဘဲကုနေတာ ဥမ္မာသိပါတယ်.."

"သိပ်လဲ မမြှောက်နဲ့အုံး ဥမ္မာ... ကျုပ်က နဂိုကမှ အမြှောက်က ခပ်ကြိုက်ကြိုက်ရယ်"

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုမြို့၍ စုပ်သောက်လိုက်သည် ။

ဆိုင်အပြင်ဘက်၌ မိုးတစ်မုံစိမုံ ရွာသွန်းနေသည် ။ တစ်နေ့ပတ်လုံး ရွာလိုက်၊ စွေလိုက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရာသီဒဏ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးသိုင်းခြုံနေပါ၏။

ဆိုင်၏ ထောင့်ဘက် စားပွဲပတ်လည်တွင် မြီးကောင်ပေါက် ဆံရှည်ကိုယ်တော်တစ်စု လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံကို ခြေထောက်များ ဖြင့် စီးလိုက်နေကြသည် ။

ဆိုင်ရှေ့ဘက် မှန်ပြတင်းသို့ထိမှန်လာသော မိုးပွင့်မိုးစက်တို့ ကို လမ်းဘေး မာကျူရီမီးတိုင်မှ မီးရောင်ဟပ်နေသဖြင့် တောက်ပနေသော စိန်ပွင့်ကလေးများ အသွင် ထင်မြင်ရသည် ။ စိန်ပွင့်တစ်ပွင့်နှင့်တစ်ပွင့် ပေါင်းစပ်မိကြသောအခါ၌ မြရောင်အသွင်ပြောင်း၍ အောက်ခြေသို့ စီးဆင်းသွားကြသည် ။

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် ကော်ဖီပန်းကန်တွင်းမှ အငွေ့ပြန်သဖြင့် သူ့မျက်မှန်တွင် မှိုင်းဝေသွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့်.. မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ဖလန်နယ်စဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီည.. ဆိုင်မှာ လူရှင်းတယ်နော် ဥမ္မာ"

"ဟုတ်တယ်.. ဒေါက်တာ မိုးအေးလို့ လူတွေအိမ်ထဲမှာ ဘဲကွေးနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ခါတိုင်း ဒီအချိန်ဆိုရင် လက်တောင် မလည်ဘူး"

ထိုအခိုက် အရပ်မြင့်မြင့်၊ တောင့်တင်းပြေပြစ်သောလူရွယ်တစ်ဦးသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သူ့ရုပ်ရည်သည် ယောက်ျားပီသသော ခန့်ညားချောမွေ့မှုနှင့် ပြီးပြည့်စုံသည်။ ။ သူက ဒေါက်တာကျော်ဇင်၏ အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ဒေါက်တာကျော်ဇင်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟော.. ကိုမိုးဇော်ပါလား"

ဥမ္မာသည် မိုးဇော်ကို မက်မောစွာကြည့်ရင်း သူမ၏ ပြည့်တင်းသော အောက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖျားဖြင့် တစ်ချက်သိမ်းလိုက်သည်။ ။ သူမ၏ စွေးစွေးနီသောနှုတ်ခမ်းသည် စိုရွန်းတောက်ပြောင်လာ၏။

"ထုံးစံအတိုင်း အချို့ပေါ့ဟုတ်လား အစ်ကိုမိုးဇော်"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဥမ္မာရယ်"

မိုးဇော်က အားရပါးရ တစ်ချက်ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ဥမ္မာသည် သူမ၏ စွင့်ကားသောတင်သားများကို လိုအပ်သည် ထက်ပို၍ ဝေ့ဝိုက်လှုပ်ရှားကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

"ဒီညနေ ဘာသတင်းများ ထူးသေးသလဲ ကိုမိုးဇော်"

မူခင်းသတင်းထောက် မိုးဇော်နှင့် ဒေါက်တာကျော်ဇင်တို့ သည် ဤ ဆိုင်တွင် မကြာခဏ ဆုံလေ့ရှိကြရာမှာ ခင်မင်းရင်းနှီးခဲ့ကြသည် မှာ နှစ်နှစ်နီးပါးပင် ရှိလေပြီ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်မတိုင်မီကဆိုလျှင် ဆိုင်ရှင်၏ သမီးဖြစ်သူ ဥမ္မာ သည် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပင် ပြည့်ဦးမည်မဟုတ်။

"သတင်းကတော့ နည်းနည်းထူးတယ်ဆိုပါတော့၊ လူဆိုးတွေဟာ ယမုံနာမြစ်ကွေ့မှာ တင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားသတဲ့ "

"ဒါဖြင့် အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ ရေလမ်းခရီးက ထွက်ပေါက်ရသွားရော့ပေါ့နော်"

မိုးဇော်က ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါရမ်းလိုက်သည် ။

"ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရေကြောင်းမှာ လဲ ရဲကင်းတွေ လှည့်နေကြတယ်၊ ခုထက်ထိတော့ လူ ရော ကားရော ဘာမှ မတွေ့ကြသေးဘူးတဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီ ကိစ္စကို ရဲနဲ့ အတူပေါင်းပြီး လိုက်နေတုန်းဘဲ"

"ဒါပေါ့လေ.. ခင်ဗျားအဖို့ ဒီသတင်းဦးသာရရင် ဆုငွေလဲရ တက်လမ်းလဲရှိ ဟုတ်တယ်မို့လား ကိုမိုးဇော်"

"တက်လမ်းအတွက်ကိုတော့ မပူပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အထက်မှာ ရှိတဲ့ ဦးမင်းသိန်းက ရှေ့လဆိုရင် အနားယူတော့မှာ ပါ၊ ဒီတော့.. သူ့နေရာကိုပြိုင်ရမဲ့ လူဆိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့ စိုးထွန်းဘဲရှိတယ်၊ ဒီကောင်က အရက်ကြောင့် အလုပ်တာဝန်မှာ အင်မတန်ပေါ့တယ်၊ အယ်ဒီတာချုပ်ကဆိုရင် သူ့ကို ခဏခဏသတိပေးနေရတယ်၊ သူ့အဖို့ သိပ်တော့ မလွယ်

ယ်လှဘူး ဒေါက်တာ"

"ဒါကြောင့်.. ဦးမင်းသိန်းနေရာကို ခင်ဗျားရဖို့ ကျိန်းသေတယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့"

ဂန့်ဂေါ်မြိုင်မြို့ကလေးတွင် မိုးဇော်သည် ခြေအသွက်ဆုံး သတင်း ထောက်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာကျော်ဇင်က သိထားလေသည်။ မိုးဇော်သည် ‘မျက်လုံး’ သတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာရာထူးကို ချိန်နေသူဖြစ်သည့်နည်းတူ ရနိုင်လောက်သော ထိုက်ထိုက်တန်တန် အရည်အချင်းပြည့်ဝသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

မိုးဇော်တွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် မိုးဇော်သည် အမျိုးသမီးချောကလေးများ နှင့် ပတ်သက်လျှင် အားနည်းချက်တစ်ခုရှိသည်။ မိုးဇော်၏ တင့်တယ်သော ရုပ်ရည်၊ တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြောအဆိုတို့ သည် အမျိုးသမီးများ အဖို့ ‘ကျ’ စရာ အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့နည်းတူ သူ့အား ‘ကျ’ သော အမျိုးသမီးမှန်သမျှကိုလည်း မိုးဇော်က မည်သည့်အခါမှ ချမ်းသာခွင့်မပေး လက်လွှတ်မခံ။

ဥမ္မာသည် မိုးဇော်ရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်အချို့ပေါ်တစ်ခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို လာချပေးသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်၍ ချပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပြည့်လျှမ်းရန်းကန်နေသော အသားစိုင်းများကို ပါးလွှာသောအင်္ကျီအတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သည်။

"အစ်ကိုမိုးဇော်အတွက် ဥမ္မာကိုယ်တိုင်ထုတ်တဲ့ စပါယ်ရှယ်မုန့်ဖက် ထုပ်လဲ ပါတယ်လေ.."

"ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပေါ့၊ ဥမ္မာလက်ရာကတော့ တစ်ခါစားမိရင် တစ်သက်လုံးစားချင်ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေပြီ..."

"ဟင်းနော် အစ်ကိုမိုးဇော်စကားက ဘာလိုလိုနဲ့ သူမကောင်းဘူး၊ တွေ့လိုက်ရင် လူများကို အားကြီး စ၊ချင်တယ်"

ဥမ္မာသည် ပီတိလွမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လက်.. ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ မိုးဇော်၏ အနားတွင် သာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသည် ။ ဒါကို.. ဆံရှည် ကိုယ်တော်အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း တောက်တစ်ချက် ခေါက် လိုက်လေသည် ။

ဒေါက်တာ ကျော်ဇင်က ဥမ္မာနှင့် မိုးဇော်တို့ ၏ အဖြစ်ကို မသိကျိုးကျင်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားရသည် ၊ သူ့အနေနှင့် ဆက်ထိုင်နေရ ကောင်းနိုးနိုး ရှောင်ထွက်သွားရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် မဝေခွဲနိုင်...။

မကြာမီ ဆိုင်ထဲသို့ နောက်ထပ် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ၊ ဝင်လာသည် ကိုတွေ့ရသော အခါကျမှ ဥမ္မာသည် မိုးဇော်အနားမှ မခွာချင့် ခွာချင် လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည် ။

"ဒီလူဆိုးတွေ ဘယ်သူဆိုတာ ရဲတပ်ဖွဲ့က သိပြီလား"

ဒေါက်တာ ကျော်ဇင်၏ အမေးကို မိုးဇော်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ဆိုင်ထဲဝင်တိုက်သွားတဲ့ လူဆိုးရဲ့ လက်ပုံစံကို မှန်တံခါးမှာ တွေ့ရသတဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဒီမောင်က အရင်တစ်ခါတုန်းကလဲ မြေမှုန့် ထောင်ကျဘူးတဲ့ ဘခက်တဲ့ ၊ နောက်ပြီး ဒေါက်တာ့ကိုလဲ တစ်ခုတော့ကြိုပြီး သတိပေးထားရအုံးမယ်၊ အဲဒီ ဘခက်နဲ့ ပါလာတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ကို ဦးမြတ်ကျော် ပစ်လိုက်တာ ထိသွားတယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ ဒီတော့ တ

ကယ်လို့ သာ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရသွားတာမှန်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ယောက်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ သေချာတယ်၊ ဒေါက်တာလဲ အသွား
အလာ ဆင်ခြင်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်မှာ ဆိုရင် ဒေါက်
တာဟာ ဆေးကုသတဲ့ နေရာမှာ ကောင်းသတင်းကျော်ကြားနေတယ်မို့
လား။"

"တခြား ဆရာဝန်တွေကိုလဲ အခုလို သတိပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တ
ယ်.. ကိုမိုးဇော်"

"စိတ်ချပါ ဒေါက်တာ၊ သူတို့ ကို သတိပေးဖို့ အတွက်လဲ ရဲတပ်ဖွဲ့အ
နေနဲ့ မေ့လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။"

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်ပြီးလျှင်
ထိုနေရာမှ ထ လိုက်လေသည် ။ ပြီး.. မိုးကာအင်္ကျီကို လက်လျှို၍ ဝတ်
လိုက်သည် ။

ငွေသိမ်းကောင်တာရှိ အဒေါ်ကြီးထံသို့ သွားကာ အဆော့တက်ကိတ်
မုန့်တစ်ဘူး ဝယ် လိုက်လေသည် ။

"ကဲ.. ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ကိုမိုးဇော်၊ ခင်ဗျားက အမှုကိစ္စကို
လိုက်နေသူဆိုတော့ အစစအရာရာ သတိဝီရိယထားပါ၊ သတိဆိုတာ ပို
တယ်လို့ မရှိဘူးမို့လား။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာ ကျော်ဇင်သည် မိုးဖွဲဖွဲစွေလျက်ပင် ရှိနေသေးသော
ဆိုင်ပြင်ဘက်သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့
သည် ။

သူ့ဆေးခန်းနှင့် "နန်းယဉ်ဦးကဖီး" သည် အလွန်တရာ ဝေးကွာလှ

သည် တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဆေးခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအချိန်၌ သူ့အား စောင့်ကြိုနေသော သူနာပြုဆရာမလေး စိုးစိုးဝင်းကို တွေ့ရသည်။ ။

"မိစိုးဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့မျက်နှာတွေ့ရမှ ဘဲ စိတ်အေးရတော့တယ်"

သူနာပြုဆရာမကလေးက စိုးရိမ်တကြီးပြောသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ "

"စောစောကပဲ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လာပြီး သတိပေးသွားတယ်၊ ဇောတိက စိန်ရွှေရတနာတိုက်ကို အနုကြမ်းစီးသွားတဲ့ လူဆိုးတွေထဲက တစ်ယောက်တော့ ဒဏ်ရာရသွားတယ်လို့ ယူဆရသတဲ့ "

"ဒီတော့ "

"အဲဒါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို လာပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ရင် နီးရာ ရဲစခန်းကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားဖို့ မှာ သွားတယ်"

"ဒါနဲ့ .. မိစိုးက စိုးရိမ်ရရောလား"

စိုးစိုးဝင်း၏ ရှက်ပြီးကလေးကြောင့် ပုလဲဖြူသွားနှစ်တန်းသည် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"အင်းပေါ့.. ဆရာ့ကိုများ လူဆိုးတွေ ဖမ်းသွားပြီလားလို့ "

"မိစိုး စိတ်ပူတာ ဆရာသိပါတယ်လေ၊ ဆရာ့ကို လူဆိုးတွေဖမ်းသွားမှ ဖြင့် အခုလို လကုန်ကာနီးရက်မှာ ဆရာ့ဆီက ရတော့မဲ့ လခရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး.."

"တော်ပါတော့ ဆရာ၊ မိစိုးစေတနာ.. ဝေဒနာဖြစ်.."

စိုးစိုးဝင်းသည် ပြောရင်းမှ ပင် အသံကလေး တိမ်ဝင်သွားသည် ၊ ဆို နင့်လာမှုကြောင့် မျက်လုံးကြည်ကြည်ကလေးမှာ မျက်ရည်ခိုးတို့ ဖြင့် ဝေ့တက်လာသည် ၊ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ညှို့မှိုင်းရီဝေလာသည် ။

"ဆရာ့ဆီမှာ မိစိုး အလုပ်လုပ်နေတာဟာ ငွေရရေးတစ်ခုကိုဘဲ အဓိကထားပြီး လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒါကို.. မိစိုး အလေးအနက် ပြောချင်ပါတယ်"

စိုးစိုးဝင်းသည် ချာခနဲလှည့်၍ ဆေးစပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။

ဒေါက်တာ ကျော်ဇင်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။ တော်ပေသေးသည် ၊ ဤအချိန်တွင် လူနာဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိ။

"မိစိုး.. ငိုနေတယ်.. ဟုတ်လား"

စိုးစိုးဝင်းက ပြန်မဖြေ၊ ခေါင်းငုံ့လျက် လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် နှာရည်ညှစ်ထုတ်နေသည် ။

"ဆရာ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား.. အစိုး"

သူမ၏ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်း၍ စိုရွန်းနေသည့် မျက်လုံးကြီးတစ်စုံဖြင့် မော့ကြည့်သည် ။

"ဆရာ အလကား စ,တာပါ မိစိုးလေးရယ်၊ မိစိုးနဲ့ ဆရာ အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်လာခဲ့တာ နည်းတဲ့ ရက်တွေ၊ လတွေမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ မိစိုး အကြောင်း ဆရာမသိဘဲ နေပါ့မလား"

"ဒါပေမဲ့.. ဆရာ၊ မိစိုးကို အခုလိုပြောတာ မိစိုး.. ဝမ်းနည်းတယ်၊ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းလာတယ်"

"တိတ်ပါ မိစိုးရယ်.. တိတ်.. ရှေ့ ဟောဒီမှာ မုန့်၊ မိစိုးစားဖို့ ဆရာဝ

ယ်လာခဲ့တယ်.. ရှေ့"

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် ကိတ်မုန့်ဘူးကို စိုးစိုးဝင်း၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်သည် ။

"နေပါစေ ဆရာရယ်၊ မိစိုး မဆာပါဘူး"

"ဆရာ စေတနာနဲ့ ဝယ်လာတာပါ မိစိုး.. စောစောက မိစိုးစေတနာ ဟာ ဝေဒနာဖြစ်တော့ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ အခုလဲ.. ဆရာစေတနာနဲ့ ဝယ် လာတာကို မိစိုးငြင်းရင်တော့.. ဆရာ့အနေနဲ့ သိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ် ရလိမ့်မယ် မိစိုး"

အားတုံ့အားနာဖြင့် ငြင်းဆန်နေသော စိုးစိုးဝင်းသည် ဒေါက်တာ ကျော်ဇင်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်သည် ၊ ပြီး.. လက်လှမ်းယူလိုက်သည် ။

ကဲ.. ပေး.. ပေး၊ စားစေချင်လို့ ဝယ်လာမှ တော့ မိစိုးယူပါမယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီမို့လား၊ စိုးစိုးဝင်းသည် ကိတ်မုန့်ဘူးကိုဖွင့်ကာ တစ်ခုကို ချက် ချင်းစားပြသည် ။

"မိစိုးကို တစ်ဘူးလုံးအပိုင်ပေးတာနော်.. ဟုတ်လား ဆရာ"

"အင်းပေါ့"

ဒေါက်တာကျော်ဇင်က ဇေဇေဝါဖြင့် အဖြေရှာနေသည် ။

"ဒါဖြင့် စိုးကိတ်မုန့်ဆိုရင် မိစိုး ဆရာ့ကို ပြန်ကျွေးလို့ ရမလား.. ဆ ရာ"

"ဟာ.. ဒါကတော့.."

စိုးစိုးဝင်းက လက်ကလေး ကာလိုက်သည် ။

"ဒါကတော့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ဆရာ၊ မိစိုး ကိတ်မုန့် မိစိုး ကျွေးချင်တဲ့ လူကို ကျွေးနိုင်တယ်ဆိုရင် ဆရာကို ကျွေးတာ မငြင်းရဘူးလေ"

ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် အငိုက်မိသွားသူတစ်ယောက်လို အပြုံးယဲ့ ယဲ့တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။

"ကဲ.. ဒါဖြင့်"

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာကျော်ဇင်သည် စိုးစိုးဝင်း လက်ထဲရှိ ကိတ်မုန့်ဘူးတွင်းမှ တစ်ခုကိုယူကာ ပလုတ်ပလောင်း စားပြလိုက်ရသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းသော ပီတိရောင်တို့ ဖြင့် လွှမ်းနေပါ၏။

*****

မိုးဇော်သည် မုန့်ဖက်ထုပ်ကို စားပြီးသောအခါတွင် လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချ လိုက်လေသည်။ ။ မိုးဇော်တစ်ယောက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးနေစဉ် ဥမ္မာသည် ဆိုင်ပေါက်ဝတွင် မယောင်မလည်သွား၍ ရပ်စောင့်နေလေသည်။ ။

မိုးဇော် သူမအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ မသိကျိုးကျင်ပြု၍ ဆိုင်တွင်းသို့ ကျောပေးကာ တစ်မိမိမိရွာနေသော မိုးစက်များကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

မိုးဇော်က သူမ၏ ဘေးမှ မထိခလုတ် ထိခလုတ် ပွတ်၍ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်သို့မထွက်မီ ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့နေသည်။ ။

"ပြန်တော့မယ် ဥမ္မာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ဥမ္မာကို ရုပ်ရှင်ပြရအုံးမယ်၊ လာမဲ့ စနေနေ့ဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား.. ဟင်"

မိုးဇော်က ဆိုင်တွင်းရှိလူများ မကြားနိုင်စေရန် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောသည်။ ။ သူ့အမူအရာကလည်း သာမန်မျှသော ရာသီဥတုဆိုးဝါးကြောင်း ပြောနေသည့်အသွင်မျိုး။

ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး အစ်ကိုမိုးဇော်ရယ်၊ မေမေက ဥမ္မာတစ်ယောက်ထဲဆိုရင် လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ဆီ သွားလည်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပေါ့"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အစ်ကိုမိုး၊ ဒီနေ့မှ အင်္ဂါဘဲ ရှိသေးတယ်၊ ဥမ္မာ အခု မပြောချင်သေးဘူး၊ နောက်တော့မှ .. နောက်တော့မှ ..."

ဥမ္မာသည် မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွားသော မိုးဇော်၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ပီတိစိမ့်စိမ့် ရင်တသိမ့်သိမ့် ခုန်နေလေသည်။ ။

မိုးဇော်သည် ဆိုင်ပြင်၌ ရပ်ထားသော "ပရိဖက်" ကားကလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးလျှင် စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဥမ္မာအား လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြကာ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

"အဲဒီ ဘဲကြီး ရှုရတာ သိပ်မကြည်ဘူး ဥမ္မာ"

ဥမ္မာသည် သူမ၏ နောက်မှ စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဥမ္မာ့ဆံပင် အိအိလေးသည် ကျောပြင်မှ ဝှေ့ခနဲ လှုပ်ရမ်းသွား၏။

ဆံရှည်ကိုယ်တော်တစ်ဦးသည် ဥမ္မာအား ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေသည် ။

ဥမ္မာမျက်လုံးအစုံက တင်းမာသွားသည် ။

"နင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင်က နုပါသေးတယ်"

"ငါ အဲဒီ ဘဲကို အပြတ်ကိုင်ပြမယ်... ကြည့်"

"ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ.. ပီတာ"

ဥမ္မာသည် ဆံရှည်ကိုယ်တော် ပီတာအား ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည် ။ ပီတာသည် မကျေမနပ်ဖြင့် သူ့လက်သီးဆုပ်ကို လက်ဖဝါးပြင်တွင် တင်၍ ထုနေသည် ။

"နင် သူ့ကို သွားစမ်းရင် နင်ခံသွားရမှာ ပေါ့"

"အောင်မာ.. နင့်ဘဲက ဘာမို့လဲ"

"ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ အစ်ကိုမိုးဇော်ဟာ ဖလား"

"အေးပါ.. သူ့မျက်နှာကြီးမှာ အသားတစ်တွေ တွဲလောင်းကျပြီး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ထွက်တဲ့ အခါကျတော့ရော နင် သူ့ကို ချစ်နိုင်ပါအုံးမလား"

"ဘာလဲ.. နင်က ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား၊ မရဘူး ပီတာ၊ မယုံရင် ချဲကြည့်ပေါ့၊ သူက ဘလက်ဘွဲလ်ရထားတာ၊ မလွယ်ဘူး"

"ပိစ်ပါ၊ နင့်အကောင် အပေါက်ကျဉ်းကလေးနဲ့ မှောက်နေအောင် လုပ်ပြမယ်"

"အလကား.. အချဉ်၊ အာလူးတွေစွတ်ပေးမနေနဲ့ "

ဥမ္မာသည် ခြေကို ဆောင့်နင်းလျက် ပီတာ့အပါးမှ ခွာသွားသည် ။

ဝီတာသည် သူ့အပေါင်းအသင်းတစ်စုအား လက်ပြု၍ ထွက်သွားပြီး နောက် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ ခွထိုင်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။

တဘုန်းဘုန်းမြည်လျက် ထွက်ခွာသွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ သည် တစတစနှင့် ဝေး၍ ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဥမ္မာသည် စောစောက ဝီတုအား မာရေကျောရေနှင့် ပြောခဲ့မိသော် လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့် စိုးရိမ်မှုကလေးသည် သူမ၏ ရင်တွင်း၌ အစိုင်အခဲကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ။

အကယ်၍ များ .. အစ်ကိုမိုးဇော်တစ်ယောက် ဝီတုလက်ချက်မိခဲ့ သော်.. ဟူသောအတွေးသည် ဥမ္မာရင်တွင်းဝယ် အလိုလို ခိုအောင်းလာ ရသည်။ ။ သို့ရာတွင် ..

ထိုအချိန်ဝယ်.. မိုးဇော်သည် ကားမောင်းနေရင်းကပင် ပြီးနေလေ သည်။ ။

သူ့အပြုံးက တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ဝီတိဖြစ် သောအပြုံး။

မိုးပုလဲ ငွေဖြားတန်တို့ သည် ကားမှန်ကို ထိုးစိုက်နေကြသည်။ ။ ကားလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ကားမှ အပ အခြားကားတစ်စီးတလေမှ မတွေ့ရ။

ညသည် ရင့်ရော်လာချေပြီဖြစ်ကြောင်း သူက သတိပြုမိလိုက်သည် ။

မိုးဇော်သည် လက်ပတ်နာရီမှ မီးစုံးသုတ်ထားသော အိမ်မြှောင်လ က်တန်နှင့် ဂဏန်းကလေးများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လက်တံတိုက.. ဆယ့်တစ်၊ လက်တံရှည်က.. ခြောက်။

အော.. သန်းခေါင်ယံသို့ရောက်ရန် မိနစ်သုံးဆယ်မျှသာ လိုချေပါပြီ
ကော။

မိုးဇော်မောင်းလာသောကားသည် ဂန့်ဂေါမြိုင်၏ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်
တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နေသည် ။ တစ်နေရာသို့ရောက်သော် ခြံကျယ်ကြီး
တစ်ခု၏ ဘေးမှ ပန်း၍ ဖြတ်မောင်းကာ ခြံနောက်ဘက်ရှိ သက်ရင့်
ညောင်ညိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ စက်သတ်လိုက်သည် ။

ကြီးမားလှသော ညောင်ညိုပင်၏ ပင်စည်သည် သူ့ကားလေးကို
ကောင်းစွာ အကာအကွယ်ပြုထားသည် ။ ညောင်ညိုပင်၏ ဝန်းကျင်ဝ
ယ် စေးပျစ်ချုံ့တို့ နှင့် ဗီဇပင်များက အပြိုင်းအရိုင်း
ပေါက်ရောက်နေကြသည် ။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မိုးဇော်၏ ကားကို မြင်နိုင်စရာအကြောင်း
မရှိ။

ခြံထဲရှိ တိုက်ခံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို သူက လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။
အောက်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ အပ တစ်အိမ်လုံး မီးငြိမ်းနေလေသည် ။
ထွန်းထားသော ပြတင်းမှ အလင်းရောင်သည် စိမ်းလဲ့လဲ့ကလေးမျှသာ
ဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ အစိမ်းရောင်မဟုတ်ဘဲ အနီရောင်ဖြစ်ခဲ့သော် လာ
လမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ရပေလိမ့်မည်။

မိုးဇော်အဖို့ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ သော့ပိတ်ခြင်း၊ ခြံစည်းရိုးကို ဖြတ်
ကျော်ခြင်း၊ မှောင်ရိပ်ခို၍ အဆောက်အဦ၏ နံရံအရောက် ပြေးကပ်ခြင်း
တို့ မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်ကလေးများ ပမာ လွယ်ကူချောမွေ့လှပေ
သည် ။

မိုးဇော်က စိမ်းလဲ့လဲ့မီးရောင်လင်းနေသည့် မှန်ပြတင်းတံခါးနားသို့ ကပ်သည်။ ။ ပြီး.. အချက်ပေးသည့်သဘောမျိုး လက်ဆစ်ဖြင့် ညင်ညင် သာသာ ခေါက်လေသည်။ ။

အတွင်းမှ တရှုပ်ရှုပ် ခြေသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် တံခါးဂလန့်ဖွင့်သံ တီးတိုးပေါ်လာပြီးလျှင် တံခါးရွက်သည် အပြင်သို့ ပွင့်ဟလာသည်။ ။

"မြန်မြန်ဝင်.. ကိုယ်တော်ချော"

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ တီးတိုးလေသံ။

မိုးဇော်သည် ပြတင်းဘောင်ကို လက်ထောက်၍ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ။ ပြီး.. ပြတင်းပေါက်ကို စေ့ရုံသာ စေ့လိုက်သည်။ ။ ဂလန့်မထိုးရခြင်းမှာ အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ။

နောက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ သူမ၏ အသားအရည်က နို့နှစ်ရောင် ဖြူဝင်းနေသည်။ ။

"ဒီကတော့ သူဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်နေတာ၊ ကိုကိုကြီး ခရီးထွက်သွားတာ တစ်ပတ်တောင်ရှိသွားပြီ"

အခန်းတွင်းရှိ မှန်တီမှုန်များအလင်းရောင်တွင် အမျိုးသမီး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်သည် မက်မောဖွယ်ရာ အလှတစ်မျိုးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ ။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည်က အဝါနုရောင် ပိုးပျော့ဘလောက်(စ်)နှင့် ထဘီဆင်တူ။ သူမ၏ အမို့အမြင့်၊ အပြေအလျော့တို့ကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ ။

မိုးဇော်သည် အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူသိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးက အလိုက်သင့် မှီတွယ်လာ၏။

"ဆောရီးဘဲ.. သန္တာ၊ ခုတလော ကိုယ့်မှာ က အလုပ်တွေ သိပ်များနေတယ်မို့လား၊ ဒါကြောင့် မလာဖြစ်တာပါ။ လူမရောက်ပေမဲ့ စိတ်ကတော့ သန္တာဆီမှာ အမြဲရောက်နေ..."

သူ၏ စကားမဆုံးမီ သန္တာ၏ နူးညံ့သော လက်ဖဝါးကလေးတစ်ဖက်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို လာရောက်ပိတ်ဆို့ လိုက်လေသည်။ ။

"လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုမိုးရယ်၊ တကယ်တော့ သန္တာဆီ မလာဖြစ်တာဟာ အခြားအဆက်တွေဆီ သွားနေရလို့ မို့လား။"

မိုးဇော်သည် သန္တာမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သန္တာသည် အသဲနှင့်နှင့် ရင်နာနာဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိတိပပ သိနိုင်ပါ၏။

"ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေစမ်းနဲ့ သန္တာ.. အခု လာပြီမို့လားကဲ.."

မိုးဇော်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်သည် သန္တာကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီး.. အလိုက်သင့်မော့လာသော သန္တာမျက်နှာလေးကို ငုံ့၍ နမ်းလိုက်သည်။ ။ နဖူး၊ မျက်ခွံ၊ နှာတံ၊ ပါးမို့မှ သည်နှုတ်ခမ်းသား ထွေးထွေးအိအိကလေးပေါ်သို့အရောက် ရှည်ကြာလေးမြင့်သောအနမ်းတစ်ခု ပေါက်ဖွားလာရပေတော့သည်။ ။

သန္တာကိုယ်လုံးကလေးသည် မိုးဇော်၏ ရင်ခွင်တွင်းဝယ် ပီတိဟုန်ဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ။

အတန်ကြာမှ ကိုယ်လုံးချင်း ခွာ လိုက်လေသည်။ ။

"တကယ်လို့ များ .. ကိုမိုး.. တခြားအမျိုးသမီးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရရင်တော့ သန္တာလက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်မယ် သိရဲ့ လား မယုံမရှိနဲ့ .. ကိုမိုး၊ သန္တာတကယ်ပြောတာ"

သန္တာသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အမျိုးသမီး၏ စိတ်မာန်တကြီးပြောလိုက်ခြင်းသည် မိုးဇော်၏ ရင်ကို ထင့်..ခနဲ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်စေသည်။ ။ သန္တာသည် ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ပင်လုပ်မည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည် မှာ သံသယရှိနေစရာပင်မလို။

အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီးတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သည် မျှ အချစ်ကြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ဆန္ဒဖြေဖျော့ ကံရုံသဘောမျိုးဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ချစ်မိသည် မှာ သူ့အနေနှင့် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခြင်းများ ဖြစ်လေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်သည် မိုးဇော်၏ ဦးနှောက်တွင်းဝယ် မသိမသာ ခိုအောင်းလာရလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူသည် .. သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်၍ ဖြေဖျောက်လိုက်ရသည်။ ။

"ကဲ.. လာပါ၊ သန္တာကျေနပ်အောင် ကိုယ် ရှင်းပြပါမယ်"

မိုးဇော်သည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် သန္တာခါးကို ဖက် လိုက်လေတော့သည်။ ။

*****

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်စောစော

မိုးဇော်တစ်ယောက် သန္တာထံမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါတွင် နာရီပြန် တစ်ချက်တီးလေပြီ။

သူသည် ခြံစည်းရိုးအပြင်သို့ထွက်၍ ကားပေါ်တက်မောင်းလာခဲ့ရင်း သန္တာအကြောင်း စဉ်းစားရသည် မှာ သူ့အဖို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခု လို ဖြစ်လာရသည် ။

သန္တာသည် တစ်ခုလပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အစ်ကိုရင်း၏ အိမ်တွင် အစ်ကိုဇနီးသားသမီးများအား ကူညီစောင့်ရှောက်ရင်း အတူနေသည် ။ သန္တာအစ်ကိုသည် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အိမ်တွင် နေရသည် ဟူ၍ မရှိ။

သန္တာသည် သူမအစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုကိုကြီး ခရီးထွက်သွားတိုင်း မိုးဇော်ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားလေ့ရှိစမြဲ။

သန္တာအချစ်ကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားသူက မိုးဇော်"

တိုက်ခံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တွင် သန္တာယောင်းမနှင့် ကလေးငယ်တို့ အိပ်မောကျနေခိုက် မိုးဇော်နှင့် သန္တာတို့ နှစ်ဦးသားက အောက်ထပ်ရှိ သန္တာအိပ်ခန်းထဲတွင် ချစ်ရည်လူးခဲ့ကြသည့် အကြိမ်မှာ လည်း မနည်းတော့။

သန္တာသည် မိုးဇော်အတွက် အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် လက်ကမ်းကြိုဆို

နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သူမအား အတည်တကျ ပေါင်းသင်းမည့်သူ မဟုတ်ပါဘဲလျက် မိုးဇော်အား စွဲလမ်းချစ်ခင်နေရှာသည်။ ။ တကယ်တော့ မိုးဇော်သည် သန္တာသာမဟုတ်၊ အခြားမည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမှ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမည့်သူမဟုတ်ကြောင်း သန္တာမသိရှာပါလေ။

မိုးဇော်နှင့်တွေ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ကြည်နူးနေသူက သန္တာ...

သန္တာထံမှ ခွဲခွာ လာပြီးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သန္တာထံသို့ နောက်ထပ်မသွားတော့ဟု အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူက မိုးဇော်။

မိုးဇော်သည် ကားထဲတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကား၏ ပြင်ပ၌ မူ မိုးက စွေနေဆဲ၊ သူသည် ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူနေထိုင်ရာအခန်းသို့ မပြန်လိုသေး။

သည် လိုအချိန်မျိုး၌ ဝါဝါမိုးသည် လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမလားဟူ၍ တွေးလိုက်မိပါ၏။ ဝါဝါမိုး၏ ဖခင် ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ အနောက်တိုင်း၏ ဓလေ့ထုံးစံကို လက်ခံကျင့်သုံးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသော မိဘဆိုးသမီးဖြစ်သူ ဝါဝါမိုးအား ငုံထားမတတ်ချစ်သဖြင့် အမြဲတစေ ခွင့်လွှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ။

ဒါကို အခွင့်အရေးအပြည့်အဝသုံးသူက ဝါဝါမိုး...

ဦးအောင်မြတ်မိုးတစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မကြာခဏခရီးထွက်လေ့ရှိသည်။ ။ ထိုအခါ.. ဝါဝါမိုးသည် ဘွားအေနှင့်အိမ်ဖော်မတို့ ကို အဖော်ပြု၍ နေရသည်။ ။ ဘွားအေသည် မြေးမကလေး ဝါဝါမိုးအား ကမ်း

ကုန်အောင်အလိုလိုက်သည်။ ။

ဖခင်က ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်လျှင် ဘွားအကြီးက ရှေ့မှ ကာဆီးကာဆီးလုပ်သည်။ ကြာတော့ ဖခင်က လက်မြှောက်ရလေတော့သည်။ ။ အိမ်ဖော်မအတွက်တော့ မိုးဇော်က ပူစရာ ပင်စရာမလို၊ တကယ်တော့ အိမ်ဖော်မသည် ဝါဝါမိုးကြိုးဆွဲရာက,သည့်အရပ်၊ ဝါဝါမိုးက ထိုင်ဆိုထိုင်.. ထဆိုထ။

ဝါဝါမိုးအကြောင်းတွေ့လိုက်တိုင်း မိုးဇော်၏ သွေးတိုးနှုန်းက မြန်ရစမြဲ။

ဝါဝါလောက်မလှသော မိန်းကလေးများ နှင့် ယှဉ်လျှင် ဝါဝါအလှဆုံး။ ။

ဝါဝါထက်လှသော မိန်းကလေးများ နှင့်ယှဉ်သော် ဝါဝါက စွဲမက်စရာအကောင်းဆုံး။

ဝါဝါသည် ခေတ်ရှေ့ပြေးသော မြီးကောင်ပေါက်မကလေးတစ်ဦး၊ ဆယ်ကျော်သက်နုနုငယ်ငယ်၊ အသက်ကိုတွက်စစ်မှ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တင်းတင်းပင် မပြည့်တတ်သေး။

အခွဲအနွဲ့တွင် ဗိုလ်စွဲသူ။

အပလီတွင် သရဖူဆောင်းသူ။

ခရာသည့် တာသည့်နေရာတွင် ဧကဒဂ်ရသူ။

မိုးဇော်နှင့်ဝါဝါ၊ စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည် မှာ သုံးလလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

နို့အေးဆိုင်တွင် ဝါဝါက နို့အေးသောက်နေသည် ။ စားပွဲတစ်ခုလုံးမှ

ဝါဝါတစ်ယောက်ထဲရယ်..

ဒီတော့ မိုးဇော်က ဝါဝါမျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခွင့်
တောင်းသည်။ မိုးဇော်အမူအရာက နှစ်လိုဖွယ်ရာ မွန်ရည်ယဉ်ကျေးပါ
ဘိခြင်း။

သို့သော်လည်း ဝါဝါက မိုးဇော်အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားပုံမပြ၊ မိုးဇော်
က ထုံးစံအတိုင်း စကားစသည်။ ဝါဝါက အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်။

ရာသီဥတုအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်းမှ သည် စာပေအကြောင်း
စုံတကာစေသည်။

ဝါဝါသည် ဆံတိုဂုတ်ဝဲကလေးနှင့် မျက်လုံးလက်လက် မိတ်ကပ်တ
င်စရာမလိုသော နညက်ဝင်းမွတ်သည့်အသားရည်၊ သန့်စင်နုပျိုသောမျ
က်နှာ၊ လုံးဝန်းပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်လုံးကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

သည် လိုနှင့်ကြာတော့ ဝါဝါကိုအဖော်ပြုရန် ကြိုးစားရသည် မှာ မိုး
ဇော်အဖို့ သစ်ငုတ်တိုနှင့် တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနေရသူလိုဖြစ်လာ
သည်။ သူသောက်နေသော နို့အေးတစ်ခွက်လဲ ပြောင်းတလင်းခါလေပြီ
။ အပွဲပွဲနွဲ့လာခဲ့သမျှ သည် တချို့တွင် မိုးဇော်တစ်ယောက် ပြန်ခေါက်ရ
တော့မည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ရလေပြီ။

ဝါဝါမိုးသည် စုဝန်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးတွင် ပလတ်စတစ်ပြွန်တန်
တပ်ကာ ဖန်ခွက်တွင်းမှ နို့အေးများကို စုပ်သောက်ရင်း မိုးဇော်အား မြို့
စေ့စေ့အပြုံးနှင့် ကြည်နေခြင်းမှ အပ မည်သို့သော ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းကိုမှ
မပြု...။

နို့အေးသောက်အပြီး ဝါဝါပိုက်ဆံရှင်းရန်အထ စလင်းဘတ်ကိုအနှို
က် ဝါဝါမျက်နှာနက်ဝန်းတစ်စုံသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားလေတော့သ

ည် ။ အရောင်ရွန်းလက်သွားသည် ။

ဟော.. ဝါဝါ အောက်နှုတ်ခမ်းသားကလေးပင်လျှင်.. အမှတ်မထင်
တုန်ယင်လာပါပကော။

ကြည့်... ဝါဝါနှင်းဆီဖူးသန္တာန်စုစုဝန်းဝန်း၏ ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်သ
ည် လည်း မသိမသာ ကုတ်ကျသွားသည် ၊ ဝါဝါတစ်ယောက် ငိုမဲ့မဲ့နှင့်...
။

စောစောက တင်းထားခဲ့သမျှ ဝါဝါအမူအရာတို့သည် ရုတ်ခြည်းပျက်
သုဉ်းခဲ့လေပြီတည်း။

"အစ်ကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမလဲ ညီမ"

မိုးဇော်က ကြင်နာခြင်းတစ်ဝက်၊ ယုယခြင်းတစ်ပိုင်းဖြင့် မေးလိုက်
သည် ။

"ဝါဝါ.. ဝါဝါ စလင်း(ဂ်)ထဲမှာ ပျံ(စ်)ထည့်ထားတာ အခုမရှိတော့ဘူး၊
အဲဒီထဲက ငွေနဲ့ နို့အေးကို ပေးခါနီးကျမှ သိရတယ်၊ ဒုက္ခပါဘဲရှင်"

မြတ်စွာဘုရား ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကများ ဝါဝါပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်ယူလို
က်ပါလိမ့်၊ မိုးဇော်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ချက်ချင်း ဖူးတွေ့လိုက်ချင်သည် ၊
တွေ့လျှင်တော့ဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဦးသုံးကြိမ် ချချင်စိတ်ပေါက်
လာရသည် ။

စက္ကန့်ခြောက်ရာလုံးလုံး ဝါဝါဆီက စကားပြန်ရဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ရာမှ
တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မဟ,ခဲ့သော ဝါဝါ၊ အခုဆိုရင် ကြည့်လေ...။

"ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုစိုက်ပေးခွင့်ရရင်
တော့ ပေးချင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ လဲ မအောက်မေ့နဲ့ နော်၊ ကူညီထိုက်
လို့ ကူညီတယ်ဘဲ မှတ်ပါ"

"ဝါဝါမျက်နှာကလေးသည် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေရသည့်အထဲမှ ပ
င် ဝင်းထိန်ကြည်လင်သွားသည် ၊ မချီတရီ ရှက်ပြီးကလေးကလည်း
ရောစွက်နေပါသေး၏။

"အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပါပြီရှင်ရယ်၊ အခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့
လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းရမှာ ဝါဝါတော့.."

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမ၊ ဒါလောက်နဲ့ တော့ ဘယ်လိုမှ အပန်းမကြီးပါ
ဘူး၊ အစ်ကိုကို ခွင့်ပြုနော်.."

သည် နေရာမျိုးမှာ တော့ မိုးဇော်တို့ အကွက်ပေါ့၊ သူသည် သွက်လ
က်သောခြေလှမ်းများ ဖြင့် ငွေသိမ်းကောင်တာသို့ သွားသည် ။ ပြီး.. သူနှ
င့် ဝါဝါအတွက် ကျသင့်ငွေကိုရှင်းသည် ၊ ပိုသောအကြွေကိုပါ "ကိ(ပ်)သ
ချိန်း" ဟူ၍ စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့လေသည် ။

ပြန်လှည့်လာတော့ မူလအခြေအနေတွေ အတော်ကြီးကို
တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတော့သည် ။

"ကျေးဇူးငါတယ် ညီမ"

"ကျေးဇူးတင်ရမှာ က ဝါဝါမဟုတ်လား"

"မဟုတ်ရပါဘူး ညီမရယ်"

"ဝါဝါတော့ နားရှုပ်သွားပြီ ရှင်းစမ်းပါဦးရှင်ရယ်"

"ဒီလိုပါ လူတစ်ဖက်သားစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုရတာ ကုသိုလ်ရသ
တဲ့ ၊ ဒီတော့.. ညီမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုလိုက်ရတဲ့ အတွက် အစ်ကို
ကုသိုလ်ရသွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ညီမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြော
တာ"

"ရှင့်စကားက ဆန်းတော့လဲ အဆန်းသား ကျေးဇူးပြုတဲ့ လူက အပြု ခံရတဲ့ လူအပေါ် ကျေးဇူးတင်သတဲ့ ၊ ဝါဝါတော့ ဒီတစ်ခါဘဲ ကြားဘူး သေးတယ်"

သူတို့ နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောဖြင့် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြ သည် ။

"ဝါဝါ.. ရှင့်ပိုက်ဆံပြန်ပေးပါမယ်၊ အိမ်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ယူ နော်ဟုတ်လား"

"နေပါစေ ညီမ၊ အစ်ကိုပိုက်ဆံ ပြန်ရကောင်းစေလို့ သဘောမထားပါဘူး၊ စေတနဲ့ ကူညီ.."

"မဟုတ်သေးပါဘူး ရှင်ရယ်၊ လိုက်မယူရင်တော့ ဝါဝါစိတ်ဆိုးမှာ ဘဲ ၊ လမ်းမှာ တွေ့ရင်လဲ စကားမပြောတော့ဘူးလေ"

"ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေ၊ အခုမှ သိခါစ ရှိသေးတယ်၊ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးဆိုတော့ မကောင်းပါဘူး ညီမရယ်"

မိုးဇော်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလေသည် ။

သို့ဖြင့် ဝါဝါနှင့်မိုးဇော်သည် ကြက်သွေးရောင် ပွန်းတီးယက်ဆိုက်က လုံး အမျိုးအစားကားတစ်စီး၏ ဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ၊ ဝါဝါက ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

"ကဲပါရှင် ကားပေါ် တက်ပါ၊ တစ်ခါတည်း လိုက်ယူရအောင်"

ထိုအခါကျမှ ဝါဝါတစ်ယောက် ကားကို သူမကိုယ်တိုင်မောင်းလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိရသည် ၊ သို့ဖြစ်လျှင်.. ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် သွားလာနေသော အမျိုးသမီးငယ်ထံမှ ပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံရသည် ဆိုခြင်းမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဟု မိုးဇော်က ရုတ်ခြည်း စဉ်းစားလိုက်

မိသည် ။

သည် အတိုင်း ဆိုပါက မိမိသည် ဝါဝါဆိုသော မိန်းမချော၏ အပက် ခံလိုက်ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ သဘောပေါက်လာသည် ။

"ကဲ.. တက်လေ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေရတာလဲ၊ ရှင့်လို တောင့်တောင့်တင်းတင်း ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်ကို ဝါဝါက ပြန်ပေး ဆွဲမယ်လို့ များ ထင်နေသလား"

ဝါဝါက အပြုံးကလေးတစ်ချက်စွက်၍ ခနဲ သည် ။

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးညီမ၊ ဒီလောက်တောင် ပေးချင်ရင် ယူပါမယ်၊ လောလောဆယ် သွားစရာရှိနေလို့ လိုက်မယူပါရစေနဲ့ ၊ နောက်လမ်းကြိုတော့မှ ဘဲ ဝင်ခဲ့မယ်လေ၊ ညီမလိပ်စာပေးခဲ့ ဟုတ်လား"

"ဒါလဲ ဖြစ်ပါတယ်လေ"

မိုးဇော်သည် သူ့အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော လိပ်စာမှတ်စု စာအုပ်ကလေးကို ဖောင်တိန်နှင့်အတူထုတ်ပေးလိုက်သည် ။

ဝါဝါသည် ကားကူရှင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ စတီယာရင်၏ အဝန်းအဝိုင်းပေါ်တွင် စာအုပ်ကလေးတင်၍ ရေးပေးသည် ။ ပြီး.. ကားတံခါးပိတ်၍ သော့ဖွင့်ကာ စက်နှိုးဂီယာသွင်းလိုက်၏။ မိုးဇော်က နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည် ။ သူမ၏ မျက်နှာဝင်းဝင်းကလေးသည် မိုးဇော်ဘက်သို့ လှည့်လာသည် ။

"လာမယူဘဲ မနေနဲ့ နော်၊ ဆက်ဆက်လာယူဟုတ်လား၊ တစ်ပတ်အတွင်း ရောက်မလာရင်တော့ မပေးတော့ဘူး သိလား"

"စိတ်ချပါ ညီမ၊ ကိုယ်က အဲဒီငွေမရမချင်း အိပ်လို့ ပျော်မှာ မှ မဟုတ်တာ"

မိုးဇော်က အရွန်းတစ်ချက်ဖောက်သည် ၊ ဝါဝါသည် ရွှေရင်အုံ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကလပ်ချုံကိုကျွမ်းကျင်စွာလွှတ်၍ လီဗာကို ချနင်း လိုက်လေတော့သည်။ ။

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သွားသော ကြက်သွေးရောင်ကားက လေး၏ နောက်မှန်အတွင်းဘက်၌ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ဂါဝန်ဝတ် ပေါင်တံရှည်မ,ကလေးကို တွဲလောင်းဆွဲလျက်သား တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ထိုအရပ်ကလေးသည် ကား၏ အရှိန်ကြောင့် ဘေးဘယ်ညာ လှုပ်ရမ်းသွားသည့်နည်းတူ မိုးဇော်၏ ရင်တွင်း၌ လည်း အမည်မဖော်ပြနိုင်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို သိသိသာသာကြီး ခံစားလိုက်မိလေသည်။ ။

ဝါဝါကား သူ့မျက်မှောက်မြင်ကွင်းမှ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါကျမှ မိုးဇော်သည် ဝါဝါ၏ အင်္ဂလိပ်လို သေးသွယ်ညီညာသော လက်ရေးကလေးများ ဖြင့် ရေးထားသည့်လိပ်စာကို ဖတ်လိုက်မိသည်။ ။

ဝါဝါမိုး

ဆန်နီဗေလာ

(၁) ဗစ်တိုးရီးယား စထရီ။

သည် နေရာမျိုးမှာ တော့ မိုးဇော်တို့ က မှတ်ဉာဏ်အင်မတန်ကောင်းသည်။ ။ သုံးခေါက်ထက်ပိုပြီး ဖတ်နေစရာမလို။ ဦးနှောက်ထဲကို လျှောခနဲ.. လျှောခနဲ ဝင်သွားရစမြဲ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးဇော်တစ်ယောက် ဝါဝါမိုးထံသို့ သွားမှ သွားဖြစ်ပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။ ရှိုးအပြည့်နှင့် တ

ခုတ်တရ ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ။

ဝါဝါမိုးအိမ်သည် ခေတ်မှီပုံစံ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ ။ ဝိတိုရိယလမ်းထိပ်တွင် တည်ရှိသည်။ ။ ဆန်နီဗေလာ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြန်မာလို အရမ်း ဘာသာပြန်ရသော် "နေဝန်းရိပ်သာ" ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နေကြာ၊ ဒေလီယာ၊ ထင်းရှူးနှင့် စိမ်းထားဝရ အဲဗားဂရီးန့်ပင်တို့ဖြင့် ဘေးနှစ်ဖက်ပိုင်းခြားထားသည့် မြေနှီလမ်းကလေးမှ ဝင်လိုက်သောအခါတွင် တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး၏ မျက်နှာစာပေါ်တီကို အောက်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်လေသည်။ ။

မိုးဇော်သည် သူ၏ ပရီဖက် ကားကလေးကို ကြက်သွေးရောင် ပွန်းတီးယက်ကား၏ နောက်ဘက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ပွန်းတီးယက် ကားနောက်ဘက်မှန်၏ အတွင်းရှိ အရုပ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ဂါဝန်ဝတ် ပေါင်တံရှည်မကလေး။

မိုးဇော်သည် သံခေါက်တံခါးအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူ့မြင်ကွင်းတွင် သက်ရှိလူသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့။

ထို့ကြောင့် လျှပ်စစ်လူခေါ်ဘဲလ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။ ထူးခြားမှုမရှိ။

သည်တော့ မိုးဇော်အနေနှင့် ချောင်းဟန့်ရမလို၊ လေချွန်ရသလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။ "ဒီမှာ ဗျို့.. အိမ်ရှင်တို့ " ဟူ၍ အသံပေးရရင် ကောင်းမလား။ တစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်။ တကယ်တမ်းလုပ်ဖြစ်သည် က ဘဲလ်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရှည်လျားစွာ နှိပ်လိုက်မိခြင်းပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတွင်းမှ တုံ့ပြန်ချက် မရသောအခါ သူသည် တိုက်ဘေးကိုပတ်၍ လျှောက်သည် ။ ဝါဝါမိုးကိုတွေ့မယ့်တွေ့တော့ တိုက်ဘေးဘက် ပန်းခြံထဲတွင် ။

ဂန့်ဂေါပင်အုပ်အုပ်အောက်ရှိ မြက်ခင်းအိအိကလေးပေါ်တွင် ဖြစ်သည် ။ အနေအထိုင်ကလည်း ယဉ်ကျေးပါဘိခြင်း။

မှောက်ရက်သားဖြင့် လှည်းဘီး နေကာမျက်မှန်တပ်ကာ ကာတွန်းစာအုပ် ဖတ်နေသည် ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို နူးကောက်ခွက်မှ ကွေးကာ မိုးပေါ်သို့ထောင်လျက် ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ခြေသလုံး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကြက်ခြေခတ် ချိတ်လိုက် ခွာလိုက်ဖြင့် တစ်ချက်လေးမှ အငြိမ်မနေ။

မျက်လုံးကသာ စာဖတ်နေသည် ။ လက်ကလည်း သူမရှေ့ရှိ အာလူးကြော်ပန်းကန်တွင်းမှ အာလူးကြော် ပါးပါးလှစ်လှစ်များကို တစ်ခုချင်းယူ၍ မြို့ဝါးနေသည် ။

ဝါဝါမိုး ဝတ်ဆင်ထားသည် က ရွှေဝါရောင် လက်စက ဘဲလ်အင်္ကျီ ကော်လာတစ်ထွာခန့်နှင့် ထဘီကို သုံးဘီးရောင်၊ သူ့အဆင် သူ့အသားအရည်နှင့် နာမည်က လိုက်လိုက်သေးတော့။

သူမ၏ အနီးသို့ ခြေသံလှုံလှုံဖြင့် လျှောက်လာသော မိုးဇော်၏ အရိပ်သည် ကာတွန်းစာအုပ်ပေါ်ရှိ နေရောင်ခြည်ကို ဖုံးကွယ် လိုက်လေသည် ။

ဝါဝါမိုးက ဖျတ်ခနဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြီး.. နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည် ။ သူမ၏ ညှို့ငင်ဖမ်းစားထားသော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ကြီးတစ်စုံကို ရင်ခုန် လှိုက်မောဖွယ်ရာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသူက မိုးဇော်။

မိုးဇော်၏ နောက်ကျောဘက်မှ ခပ်စောင်းစောင်းထိုးနေသော ညနေခင်း၏ ရွှေရောင်ခြည်သည် မိုးဇော်၏ တောင့်တင်း၍ ယောက်ျားပီသသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားကွပ်ထားသည်။ ။

ရောင်စုံဖြာနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံထားလျက် မိုးပြာရောင် တာရယ်လင်း စပို့ရှပ်၊ စိမ်းပြာရောင် တက်ထရက် ဘောင်းဘီရှည်တို့ဖြင့် သူ၏ ခန့်ညားသော အသွင်သဏ္ဌာန်ကို အောက်မှ ပင့်၍ မြင်နေရသော ဝါဝါမိုး၏ စိတ်နှလုံးသည် ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းလာရပေသည်။ ။

သူမသည် ကိုယ်လုံးကလေးကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ပက်လက်အနေအထားမှ လက်ထောက်အားယူ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အော်.. သူ.. သူ"

"ကိုယ့်နာမည်.. မိုးဇော်.. ပါ"

"အင့်.. စားအုံး၊ အာလူးကြော်ရွရွကလေး"

မိုးဇော်သည် ဝါဝါမိုးနှင့်အတူပင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ အာလူးကြော်၏ အပေါ်ယံတွင် ဖြူးထားသော ဆားပွင့်ကလေးများကို မြင်ရသည်။ ။ သူက တစ်ချပ်ကောက်ယူ၍ ဝါးလိုက်သည်။ ။

ပြီး.. ဝါဝါမိုး၏ လုံးဝန်းပြည့်တင်းသော မေးစွေကလေးပေါ်တွင် တင်နေသော ဆားပွင့်ကလေးများကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။

မိုးဇော်၏ အကြည့်ကို သတိပြုမိဟန်တူသော ဝါဝါသည် ဆားပွင့်များကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း မပွင့်တပွင့် ပြုံး လိုက်လေသည်။ ။

"သူ.. ကြွေတောင်းရအောင်လာတာပေါ့၊ ဟတ်လား"

"အစစ်ပေါ့"

မိုးဇော်က သူမ၏ နညက်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေးကို တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ရင်း အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

မိုးဇော်သည် အာလူးကြော်တစ်ခုကို ထပ်မံကောက်ယူ၍ မြို့ဝါးပြန်သည်။ ။

"အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ ၊ ကိုယ်.. ဘဲလ်နှိပ်တာ အကြာကြီးဘဲ၊ တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာကြဘူး"

"တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဒါဖြင့်..."

"အိမ်မှာ က ဖေဖေရယ်၊ ဝါဝါရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ မိစမ်းရယ် လေးယောက်နေကြတယ်၊ ဖေဖေက ခရီးထွက်၊ ဘွားဘွားက ဥပုသ်ဇရပ်၊ မိစမ်းက ဈေးသွား၊ ဒီတော့ လောလောဆယ် ဝါဝါတစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတာပေါ့၊ တခြားလူ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ"

"ရှိနိုင်တယ်လေ"

"ဘယ်သူလဲ.. ပြော"

"ကိုယ်.. ပေါ့၊ ဝါဝါအနားမှာ ကိုယ်.. ရောက်နေတယ်လေ"

"သူက.. အိမ်သားမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒါပေမဲ့.. တစ်နေ့တော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာမှာ ပေါ့"

"အမယ်.. သူက အလာကြီးပါလား၊ အိမ်မှာ လူပိုလက်မခံနိုင်ဘူးရှင်၊ ဆန်ဈေး ဆီဈေးကြီးတယ်"

"ဝါဝါက ဆန်ဈေး ဆီဈေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့ လား"

"ဟင့်အင်း.. ဝါဝါကိုယ်တိုင်တော့ မသိပေါင်၊ သူများ ပြောသံကြားရလို့ ပေါ့"

"ဒါနဲ့ များ .. သိသလိုလိုနဲ့ ၊ ဆီဈေးကြီးသလေး.. ဆန်ဈေးကြီးသလေး"

"ဝါဝါကိုယ်တိုင် သိဖို့ လိုမှ မလိုဘဲ၊ ကဲ.. သူကဘဲ ဖြစ်စမ်းပါအုံး၊ ဝါဝါအနေနဲ့ သိဖို့ ကော လိုသေးလို့ လား ရှင်ရယ်.."

"လိုမယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကား ဝင်လာသံမကြားဘူးလား ဝါဝါ"

"သိပ်ကြားတာပေါ့၊ ကြားရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ သူမောင်းလာတာ တောင် မြင်လိုက်သေး"

"ဒါနဲ့ တောင်မှ ဘာဖြစ်လို့ များ လှမ်းမခေါ်လိုက်တာလဲ"

"တမင်သက်သက် မြဲနေတာပေါ့၊ သူ့ဟာသူ ရှာပေစေဆိုပြီး.."

"သိပ်ဆိုးတဲ့ ဝါဝါ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်.. စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်သွားရင် ကော"

"ဒီတော့လဲ.. နောက်တစ်ခါ ထပ်လာအုံးမှာ ဘဲ မို့လား"

"ဒါပေါ့.. မတွေ့မချင်းလာရမှာ ပေါ့၊ ဝါဝါဆီက အကြွေးမရမချင်းပေါ့"

"ရရင်တော့ လာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခဏလေးစောင့်.. ဝါဝါ အခုပြန်လာမယ်"

ဝါဝါမိုးသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထ၍ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသ

ည် ။ မိုးဇော်အနေနှင့် တားလိုက်ချိန်ပင် မရ။

"နေအုံး ဝါဝါ.. ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါအုံး"

ဝါဝါမိုးက လှည့်မကြည့်ဘဲ သံခေါက်တံခါးကို ဘေးသို့တွန်းကပ်၍
ဝင်သွားလေတော့သည် ။ ဝါဝါနှင့်မိုးဇော်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်
ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ။

ဝါဝါမိုးက အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည် ။ ခုတင်
ဘေးရှိ မှန်တင်ခုံအောက်ခြေမှ အံဆွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲဖွင့်လိုက်
၊ မွှေနှောက်လိုက်၊ ပြန်ပိတ်လိုက်ဖြင့်...။

သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ အလိုမကျမှုကို အတိုင်းသားဖော်ပြလျက်ရှိ
သည် ။

"ဖေဖေဟာ သိပ်ကို ကပ်စေးနဲတာပဲ၊ ဖေဖေမသွားခင်က ဒီအံဆွဲထဲ
မှာ ငွေတွေရှိနေရက်သားနဲ့ အခု မရှိတော့ဘူး၊ ဝါဝါကို ခလေးလေးများ
မှတ်နေသလားမသိဘူး၊ တစ်ပတ်လုံးခရီးသွားနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ငွေကလေး
တစ်ရာပဲ မုန့်ဖိုးပေးခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လောက်နိုင်ပါ့မယ်၊ ဝါဝါက
တော့ ဒီထဲမှာ ရှိနေသေးတာဘဲဆိုပြီး ထပ်မတောင်းလိုက်မိဘူး၊ အခု
တော့.. အခုတော့.."

ဝါဝါမိုးသည် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် ရေရွတ်နေသည် ။

မိုးဇော်က ဝါဝါမိုး၏ ဘေးတိုက်အနေအထားကို အခန်းတံခါးဝမှ
ငေးမောကြည့်ရှုနေသည် ။ ထိုအနေအထားတွင် ဝါဝါမိုး၏ ပြေစင်သော
နဖူးပြင်၊ ရှည်လျားသောမျက်တောင်တို့ ဖြင့် ဝန်းရံထားသည့်
မျက်လုံးကြည်ကြည်၊ ဖြောင့်တန်းပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ကော့ပုံသော နှု
တ်ခမ်း၊ ပြည့်တင်းသော မေးစေ့၊ ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်တို့ ကို အလှ

ပဆုံးတွေ့နေရသည်။ ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူမ၏ ဖြိုးဖြိုးရွှေ့ရင်သည် အတက်အကျ လှုပ်ရှားမှုမြန်ဆန်နေပါ၏။

မိုးဇော်သည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လိုက်သွားသည်။ ။

"ဒီလောက်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ဝါဝါ၊ ကိုယ့်ကိုပေးဖို့ ဆိုတာ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဝါဝါဖေဖေ ပြန်မလာခင် အတောအတွင်းမှာ သုံးဖို့ ငွေလိုသေးရင်လဲ ကိုယ်.. ထပ်ပြီး.."

"ရှင်.."

ဝါဝါမိုးသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မိုးဇော်သည် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

သူနှင့် ဝါဝါမိုး၏ အကွာအဝေးမှာ သုံးပေထက် မပို။

"ဘာဖြစ်လို့ အထဲကို လိုက်လာရတာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့ ဝင်လာရတာလဲ.. ပြောစမ်းပါအုံး.. ဘယ်သူက ဝင်ခွင့်ပေးသေးလို့ လဲ"

ဝါဝါမိုး၏ စကားအသုံးအနှုန်းနှင့် မျက်နှာပေးကတော့ နည်းနည်းလေးမှ မလိုက်ဖက်.. မဆီလျော်။

မေးကလေးကို ရှေ့သို့ထိုး၍ နဖူးတွန့်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်၊ ရင်ကလေးချို၊ ခါးထောက်၍ မေးနေပုံမှာ မကျေမနပ်သည့်အမူအရာဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမှ ပါပုံမရ။

မိုးဇော်ရောက်ကတည်းက အိမ်တွင် သူမမှ လွဲလျှင် အခြားသူ တစ်ကောင်တခြားမှ မရှိကြောင်း ပြောနှင့်သည်။ ။

ပြီး... အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သွား

တော့ ဆီးကြိုရန်တွေ့ပုံမှာ လုံးဝကြောက်စရာမကောင်း။ နှုတ်ခမ်းသား အိအိထွေးထွေးကို စုစုဝန်းဝန်းကလေး စုထားပုံမှာ မြို့၍ ခဲချင်စရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ။

မိုးဇော်သည် ဝါဝါမိုးနှင့် နီးသည် ထက်နီးအောင် ရှေ့သို့ လှမ်းတိုးလို က်သည်။ ။

"ဟောဒီ.. အလှနတ်ဖုရားမကလေးက ခွင့်ပြုလို့ ပေါ့"

"ဟွန်း.. လာလာချည်သေး၊ ဟုတ်ဘဲနဲ့ များ "

"အဟုတ်ပြောတာ၊ ဝါဝါမျက်လုံးတွေက အသံမထွက်ဘဲနဲ့ စကားပြောတတ်တယ်"

"ဘယ်လိုပြောလဲ..."

"လိုက်ခဲ့တဲ့ ..."

မိုးဇော်က သူမ၏ ပခုံးလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ။ ဝါဝါက ကိုယ် ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ ရုန်းထွက်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ သူတော်တော်အတင့်ရဲ့၊ လူကြည့်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို၊ ဟင်း.. သိပ်ကို မုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့ လူ"

"တကယ်.."

"အင်းပေါ့.."

မိုးဇော်သည် ဝါဝါမိုးထံသို့ တိုးသွားသည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အသားချင်း ထိလှမတတ် နီးကပ်လာသည် နှင့်အမျှ ဝါဝါမိုး၏ မျက်နှာကလေးက အလိုက်သင့် မော့လာသည်။ ။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ဖွာသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ။ သူမ

ထံမှ ချိုသင်းနံ့သည် မိုးဇော်၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်။ ။

"ဟင်းနော်... လူကိုမထိနဲ့ ၊ အသိဘဲ..."

မိုးဇော်သည် မျက်နှာကိုငုံကာ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသားကို ဖျတ်ခနဲ စုပ်
နမ်းလိုက်သည်။ ။

"အခုရော့.. မုန့်သေးလား.. ဟင်"

"မုန်းတယ်... မုန်းတယ်.. အားကြီး အမြင်ကတ်တယ်"

ဝါဝါမိုးက   မိုးဇော်၏   ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးကို
လက်သီးဆုပ်ဖွဖွကလေးဖြင့် သာသာထုသည် ။

"ဝါဝါလက်နုနုကလေးတွေ နာသွားပါ့မယ်ကွယ်"

မိုးဇော်က သူမ၏ လက်ကောက်ပတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တွင်
ဝါဝါမိုးသည် လျော့ခနဲ ရုန်းသည်။ ။ ပြီး.. ခုတင်ကိုပတ်၍ ပြေးရှောင်လေ
တော့သည်။ ။

မိုးဇော်က ဘယ်ဘက်မှ ပန်း၍ လိုက်ယောင်ပြလိုက်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ဝါဝါမိုးက လှစ်ခနဲ ညာဘက်သို့ အပြေး မိုးဇော်သည် ခုတင်ကိုလက်နှင့်
ထောက်၍ ဖြတ်ခုန်ကျော်လွှားကာ သူမ၏ ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ဖမ်း လိုက်လေ
သည် ။

"လွှတ်ကွယ်.. သူ အရမ်းဖက်ထားတာ အသက်ရှူလို့ တောင်မှ မဝတော့ဘူး"

ဝါဝါမိုးသည် လွန်လူးရုန်းဖယ်ရင်း မျက်နက်ကလေး ဒေါင့်ကပ်၍ နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် အမူပိုပို ခရာသည် ။

"လွှတ်ရင် နောက်တစ်ခါ ထွက်ပြေးအုံးမလို့ မို့လား"

"မပြေးဘူးလေ.. လွတ်မှာ သာ လွတ်"

မိုးဇော်က လျှော့ပေးလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝါဝါမိုးက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ရန် ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ။

သို့ရာတွင် မိုးဇော်သည် သူမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်သည်။ ။ ပြီး.. သူမ၏ မေးစွေကလေးကို ပင့်မကာ အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တရှိုက်မက်မက် စုပ်နမ်း လိုက်လေတော့သည်။ ။

ဝါဝါမိုး၏ နှုတ်ခမ်းမှ ဟင့်..ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်သံ ပေါ်လာပြီးနောက် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးတွင် မှီတွယ် လိုက်လေသည်။ ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မျက်တောင်သွယ်ကြီးများက စင်းကျသွားပါ၏။

မိုးဇော်သည် ဝါဝါမိုးနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရှိခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားရင်း ကားကို ဆက်လက်မောင်းလာသည်။ ။ ကားသည် ဝီတိုရိယလမ်းသို့ပင် ရောက်လှပြီ။ "ဆန်နီဗေလာ" ကို မြင်နေရချေပြီ။

ဝါဝါမိုးနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အသိစိတ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသွေးအသားတို့ ကို လှုပ်ရှားဆူဝေစေပါ၏။

*****

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် အိပ်ရာမှ နိုး လာလေသည်။ ။

သူသည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

။ နာရီပြန် နှစ်ချက်ခွဲ။

စင်စစ်အားဖြင့် သူ့အနေနှင့် ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ့ မရှိ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာသည် သူ့အား နှိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ဦးခေါင်းသည် ရီဝေထုံမှိုင်းနေပါ၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည် လင်လာသောအခါတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ရုတ်ခြည်း စဉ်းစားလိုက်မိသည် ။

သူ့နားထဲတွင် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကြားလိုက်သောအသံဖြစ်သည် ။

ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားသံဖြစ်ကြောင်း သူက ပြန်လည် တွေးတောမိလာသည် ။ ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် သမီးဖြစ်သူ ဝါဝါမိုး၏ အခန်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့သည် ။

အခန်းပေါက်မှ ဦးခေါင်းပြု၍ ကိုယ်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည် ။ သူ့နှာ ခေါင်းထဲတွင် စီးကရက်နဲ့ ရနေသည် ။ ဤအိမ်တွင် စီးကရက်သောက် သူဟူ၍ မရှိ။

ဝါဝါမိုးသည် စောင်ခေါင်းမြီးခြံ၍ ဘေးစောင်းအိပ်နေသည် ကိုတွေ့ ရသည် ။ သူမ၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းဝယ် စားပွဲခုံတစ်ခုရှိသည် ။ ထိုစားပွဲခုံ ပေါ်တွင် စီးကရက်တိုနှစ်ခု ထိုးချေထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဝါဝါ.. ဝါဝါ"

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို စောင်အပြင်မှ လှုပ်၍ လေသံဖြင့် နှိုးလိုက်သည် ။

"သွားတော့ အစ်ကိုမိုးဇော်ရယ်၊ သူဘာဖြစ်လို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာရ တာလဲ။ သွား.. ဆိုနေ၊ တော်ကြာ ဖေဖေနိုးလာရင် ပြဿနာတွေ တက်

ကုန်လိမ့်မယ်"

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည် ။
ရွှေပေါ်မြတင်ထားခဲ့သော မိတဆိုးသမီးလေးသည် နို့အပ်စော်ပင် မပျောက်တတ်သေးဟု ထင်မြင်ယူဆထားခဲ့သည် ။ ယခုတော့...

ဦးအောင်မြတ်မိုး၏ ရင်အုံသည် လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်လာရချေပြီ။
ဒေါသခိုးတို့ သည် သူ့ရင်ထဲ၌ အလိပ်လိုက်တက် လာလေပြီ။ သူသည်
ဝါဝါမိုး၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ စောင်စ,ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်
လိုက်လေသည် ။

ဝါဝါမိုးသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမ
၏ နှုတ်ဖျားမှ "ဖေဖေ" ဟူသောအသံသည် အထိတ်တလန့်ထွက်သွားရ
လေတော့သည် ။ ပြီး.. သူမ၏ ပါးစပ်ကလေးသည် ပွင့်ဟနေရမှ ပြန်မဝိ
တ်တော့ဘဲ.. အဆုံးစွန်သော အံ့ဩခြင်းအရိပ်အယောင်ကို သူမ၏ မျက်
နှာပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေရသည် ။

အတန်ကြာမှ ကပ္ပာကယာ စောင်ကိုပြန်လည်ဆွဲယူ၍ ဖုံးလိုက်သည်
။ သူမ၏ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစားများ သည် နဂိုအတိုင်းရှိမ
နေချေ။

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် တောက်တစ်ချက်ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်
သည် ။

"ငါ့အပြင် ငါ့မာ့ စောင့်နေမယ်၊ အဝတ်အစားပြင်ဝတ်ပြီးရင်
ထွက်ခဲ့စမ်း"

ဦးအောင်မြတ်မိုးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းသလားနေသည် မှာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလေပြီ။

ဝါဝါမိုးသည် အိပ်ခန်းတွင်းမှ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြင့် ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

"မိုးဇော်ဆိုတာ ဘယ်ကအကောင်လဲ"

"ဖေဖေ.. သမီးဘာမှ မသိပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဖေဖေ"

"ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း"

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝါဝါမိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်တည်လိုက်သည် ။

"သမီးကို.. ဒီလိုတစ်ခါမှ မငေါက်ဖူးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ..."

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် သူမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းသည် ။

"မိဝါ.. ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ ၊ ငါ သေသေချာချာသိတယ်၊ မှန်မှန်ပြောနော်"

"သမီးမဖြေတတ်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး ဘာမှ မသိဘူး"

ဝါဝါမိုးကအော်၍ ပြောလိုက်သည် ။ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ငြင်းသည် ။

"ခွေးမ..."

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် သမီးဖြစ်သူအား ဆောင့်တွန်းချလိုက်သည် ။ ဝါဝါမိုးသည် ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။ သူမသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေလေပြီ။

"သတ်ပါဖေဖေရယ်၊ သမီးကို သတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဖေဖေသတ်ရင် သမီးခံရဲပါတယ်"

ဝါဝါမိုးသည် သူမရှေ့သို့ရောက်လာသော ဖခင်၏ ခူးနှစ်ဖက်ကို လ

က်မောင်းများ ဖြင့်ဖက်တွယ်ကာ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် မော့ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသည် ။ သူမ၏ ဆံပင်တို့ သည် ဖိုးရိုးဖားရား ပြေလျော့ကျနေသည် ။

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် သမီးအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်လာဟန်တူသည် ။

"ထ.. ထ.. သမီး .. ဖေဖေမှားသွားတယ်၊ ဖေဖေသမီးကို ဘယ်တုန်းကမှ မရက်စက်ခဲ့ဘူး၊ အခုလိုဖြစ်ရတာ.. ဖေဖေနဲ့ သမီးတို့ ကြားမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပြဿနာ ဝင်လာလို့ ဘဲ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ သမီးဖေဖေကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း"

သူသည် ဝါဝါမိုး၏ ပခုံးကိုဆွဲမ၍ ထူလိုက်သည် ။ ပြီး.. သူမ၏ ပွယောင်းလွင့်ပျံ့နေသော ဆံပင်များကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးသည် ။

"သူက.. ဘယ်မှာ အလုပ် လုပ်သလဲ"

"ဖေဖေ.. သမီးတို့ ကိုရန်မရှာရင် သမီး ပြောပြပါ့မယ် ဖေဖေ"

"ပြောမှာ သာပြောစမ်းပါသမီး၊ အဲဒီ မိုးဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်ကလဲ"

"သူက မျက်လုံးသတင်းစာတိုက်ကပါ ဖေဖေ"

"သမီးနဲ့ သူ စပြီးသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"သုံးလလောက်ပဲ ရှိပါအုံးမယ်"

"သူဒီအိမ်ကိုလာတာ ဘယ်နှစ်ခေါက်ရှိပြီလဲ ဝါဝါ"

"လေးခါ"

"ဒီ အရင်ကတော့ ဖေဖေခရီးထွက်တုန်း လာတာပေါ့.. ဟုတ်လား"

ဝါဝါမိုးက ဦးခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။ ။

"အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မိတဆိုးသမီးလေးမို့ ဘွားအကြီးနဲ့ ဖအေနဲ့
စံယောက်စလုံးက ယုယုယယ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့.. ဒီ
ကောင်က သက်သက် သွေးဆောင်ဖျက်ဆီးတယ်၊ သူ့ကို ဖေဖေကိုယ်တို
င်သတ်မယ်သိလား ဝါဝါ၊ ကဲ သွား အိပ်ချည်တော့"

"ဖေဖေ.. သူ့ကိုမသတ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေသဘောမတူရင် သမီး
တို့ ထပ်မတွေ့တော့ပါဘူး၊ သမီး သူနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါ့မယ် ဖေဖေ
ရယ်.. နော်.. နော်.. ဖေဖေ"

"သမီးကို သွားအိပ်တော့လို့ ဖေဖေပြောနေတယ်မို့လား ဝါဝါ၊ သွား
တော့..."

ဦးအောင်မြတ်မိုးသည် ဝါဝါမိုး၏ ပခုံးကို တွန်းလွှတ်သည်။ ။ ဝါဝါမိုး
သည် ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်
။

ပြီး.. လေးကန်သောခြေလှမ်းများ ဖြင့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ
တော့သည်။ ။

*****